Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XI • NR. 34 • SÎMBĂTĂ 22.X.1966

EXPRESIA MÎNDRIEI DE A FI STUDENT

Prin tradițiile sale multicentenare, învățămîntul superior și-a asumat sarcina înălțătoare de a fi în avangarda cunoașterii științifice a lumii și a societății. De-a lungul veacurilor, cei mai iluștri oameni de știință s-au format în universități și la rîndul lor au format generațiile succesive de cercetători și de savanți, de profesori și de învățați, luptînd adesea cu bravură împotriva ideilor retrograde și a celor care frînau înaintarea victorioasă a științei.

„Caracteristica fundamentală pe care orînduirea socialistă a imprimat-o învățămîntului superior — spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Comitetului Central al partidului, în vibranta cuvîntare cu care a cinstit deschiderea festivă a anului universitar — este legătura indisolubilă cu cerințele vieții, cu nevoile de dezvoltare ale societății. Această trăsătură își găsește justificarea în însăși rațiunea de a fi a școlii, în efortul de înțelegere și transformare a universului."

Impetuoasa revoluție tehnico-științifică în plin avînt, care face din știință un factor determinant al producției, realizează pe un plan din ce în ce mai grandios această legătură indisolubilă dintre știință și viața socială, făcînd din știință un element primordial al dezvoltării societății. Însușirea științei se face însă prin învățătură temeinică, harnică și entuziastă. În țara noastră, politica înțeleaptă și plină de însuflețire a partidului și statului a creat învățămîntului superior condițiile cele mai bune pentru a-și îndeplini fructuos sarcinile de cinste care îi revin prin locul ce-l ocupă în viața societății. Pentru aceasta studenții noștri trebuie să cunoască temeinic și să-și însușească cele mai noi și mai de seamă cuceriri ale științei, nu numai pentru a le stăpîni, ci și pentru a le folosi cu pricepere și ingeniozitate în cariera pentru care se pregătesc.

Promovarea muncii intelectuale la rangul de factor de seamă al construcției sociale deschide intelectualilor perspective neasemuite, dar totodată le impune și o disciplină necesară în pregătirea lor, acel „stil universitar de studiu", caracterizat cu atîta căldură de tovarășul Nicolae Ceaușescu prin „dezvoltarea pasiunii științifice, a capacității de gîndire și investigare".

Pasiunea științifică este motorul nobil al cunoașterii, fără pasiune însușirea cunoștințelor devine o corvoadă incompatibilă cu calitatea de intelectual. Capacitatea de gîndire nu poate crește decît atunci cînd munca cerebrală este însuflețită de plăcere, de curiozitatea de a scormoni și de a înțelege necunoscutul. Stilul universitar este complexul însușirilor care constituie blazonul intelectualului, expresia mîndriei de a fi student sau cadru didactic universitar.

Pentru a realiza acest stil este necesară conștiința clară a faptului că fiecare pas făcut în pregătire este necesar în cariera aleasă și că această carieră înseamnă însăși viața. Această conștiință trebuie să însuflețească în egală măsură pe studenți ca și pe profesori, conferențiari și asistenți.

O condiție esențială pentru realizarea țelurilor înalte ale învățămîntului universitar este împletirea lui cu viața, crearea ambianței de colaborare între dascăl și ucenic, umanizarea intensă a învățăturii.

Transmiterea rece a cunoștințelor *ex cathedra* ca și dădăceala constituie metode pedagogice retrograde, perimate, care de altfel nu au corespuns nicicînd cu semnificația învățămîntului superior. Cel care nu se încălzește, care nu vibrează cînd se mărturisește studenților, care nu dăruiește, o dată cu ceea ce știe, și o parte din viața lui, nu este dascăl și se poate înlocui cu un magnetofon. De asemenea, studentul care primește cu o indiferență glacială, cu superficialitate sau cu fidelitate de scrib învățătura, nu este student și nu are ce căuta în mediul universitar.

Stilul universitar implică o ținută intelectuală, seriozitatea în comportare atît în sălile de curs, bibliotecă sau în laboratoare, cît și în viața de toate zilele. Aceasta nu înseamnă cîtuși de puțin renunțarea la bucuria de a trăi, la elanurile tinerești, ci numai echilibrul armonios al aspirațiilor și intîietatea acordată pregătirii pentru a ocupa cu cinste și cu demnitate un loc cît mai de seamă în rîndurile constructorilor vieții noi, ca intelectual, ca specialist cu înaltă calificare.

În formarea acestui stil universitar un rol de prim plan revine cadrelor didactice din învățămîntul superior, prin propria lor pregătire, prin îndrumările la înalt nivel pe care trebuie să le dea studenților lor, prin exemplul personal. Știința și învățămîntul românesc au fost ilustrate totdeauna de oameni de știință și profesori, care și-au legat viața de nobila misiune de dascăli. Ei au știut să-și apropie cu drag generațiile de studenți pe care i-au pregătit, ridicînd din rîndurile lor urmași de seamă, care la rîndul lor au înălțat prestigiul științei și culturii românești.

Astăzi, cînd școala, știința și cultura se bucură în țara noastră de cea mai înaltă prețuire, fiind puse la baza construcției socialiste, *a fi student și a fi profesor înseamnă un titlu de cinste, care merită să fie cîștigat și păstrat cu mîndrie.*

Acad. prof. N. TEODORESCU
decanul Facultății
de matematică-mecanică din București

Toamnă studențească Foto : Emil COJOCARU

PLENARA CONSILIULUI U.A.S.R.

În ziua de 20 octombrie 1966 s-au desfășurat lucrările Plenarei Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților din Republica Socialistă România, la care au participat membrii Consiliului U.A.S.R. și ai Comisiei de cenzori.

La plenară au luat parte tovarășii Petre Lupu, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., Ion Teoreanu, membru supleant al C.C. al P.C.R., șef de secție la C.C. al P.C.R., Petre Enache, membru supleant al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului Central al U.T.C., prof. dr. docent Jean Livescu, adjunct al ministrului învățămîntului.

De asemenea, au participat, ca invitați, activiști ai C.C. al P.C.R., reprezentanți ai conducerii Ministerului Învățămîntului și Ministerului Sănătății și Prevederilor Sociale, ai Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, ai U.C.F.S., ai Comitetului de radiodifuziune și televiziune, activiști ai C.C. al U.T.C. și Comitetului Executiv al U.A.S.R., redactori ai publicațiilor pentru tineret, precum și alte cadre din centrele universitare și din marile instituții de învățămînt superior.

Pe baza raportului prezentat de tov. Mircea Angelescu, președintele Consiliului U.A.S.R., plenara a dezbătut activitatea desfășurată de asociațiile studenților în anul universitar precedent și a stabilit măsuri pentru îmbunătățirea activității acestora.

În încheierea dezbaterilor au luat cuvîntul tovarășii Petre Lupu și Jean Livescu.

Plenara a hotărît convocarea celei de-a VI-a Conferințe pe țară a Uniunii Asociațiilor Studenților din Republica Socialistă România în primele zile ale vacanței de iarnă a studenților, cu următoarea ordine de zi :

1. Raportul Consiliului U.A.S.R. cu privire la activitatea desfășurată în perioada dintre Conferința a V-a și Conferința a VI-a a Uniunii Asociațiilor Studenților din Republica Socialistă România și sarcinile de viitor ale asociațiilor studenților. Raportor — Mircea Angelescu, președintele Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților din Republica Socialistă România.

2. Raportul Comisiei de cenzori. Raportor — Ilie Simon, președintele Comisiei de cenzori.

3. Aprobarea modificărilor la Statutul Asociațiilor Studenților din Republica Socialistă România.

4. Alegerea noului Consiliu al U.A.S.R. și a Comisiei de cenzori.

★

Citiți în paginile 4—5 relatări de la lucrările Plenarei

Din sumar :

SĂ IEȘIM DIN INERȚIE!

Una dintre monumentalele lucrări ale genului vocal simfonic, Recviemul de Berlioz, prezentată în primă audiție la Sala Palatului, duminică 9 octombrie, a constituit un dublu eveniment muzical: pe de o parte a avut loc redeschiderea ciclului bilunar de concerte dedicat studenților din centrul universitar București, iar pe de alta a fost adusă la cunoștința publicului o lucrare rar cîntată, a cărei execuție solicită ansamblarea unui număr neobișnuit de voci și instrumente. Un asemenea început promițător, firește, a stîrnit interesul de a cunoaște ce anume rezervă studenților viitoarele programe ale ciclului. Neprimind în acest sens nici un fel de informație la facultăți, ne-am adresat chiar comisiei culturale a centrului universitar București. Spre surprinderea noastră însă nici aici n-am primit relații suplimentare; la data de 11 octombrie repertoriul nu era încă stabilit.

Este bine cunoscut faptul că la Filarmonica de stat „George Enescu" programul trimestrial al concertelor a fost atașat sub forma unui supliment la programul de sală al concertului inaugural, deci există. Și atunci în mod firesc ne întrebăm: Cînd se va realiza o formă organizată, în adevăratul sens al cuvîntului, și acestui ciclu de concerte pentru studenți? Cînd vom beneficia de informații riguroase privitoare la repertoriul trimestrului în curs, la modalitatea de acces a studenților și — de ce nu — chiar numărul de locuri permanent disponibil?

Sîntem, așadar, pe deplin îndreptățiți să solicităm și să primim în ajunul celui de al doilea concert date mai puțin vagi decît cele ce ni s-au relatat (chiar dacă se invocă lipsa de timp din cauza alegerilor), deoarece studenții trebuie să fie puși la curent cu posibilitățile care li se oferă de a-și însuși cultura muzicală.

Inițiativa luată anul trecut de către consiliul U.A.S. București, în urma căreia studenții bucureșteni au audiat ciclul integral al simfoniilor beethoveniene, trebuie continuată în condiții cît mai bune. (Avem la ora asta și o experiență!) Mai ales că amabilitatea și promptitudinea directorilor Filarmonicii în sprijinirea acțiunii de popularizare a muzicii simfonice a fost subliniată de înșiși organizatorii ciclului.

Prin urmare, este cazul să ieșim numai dintr-o stare de inerție...

Maria SAVU

DIN NOU DESPRE ORARE...

Iată că problema orarelor, pe care o credeam rezolvată la această oră, apare iar ca un neajuns. Din Cluj ne-a sosit o nouă sesizare privind defectuoasa lor alcătuire, faptul că asociațiile studențești n-au conlucrat cu secretariatele și decanatele în realizarea programului și studenții sînt dezavantajați.

Consultînd orarele mai multor facultăți ale Universității „Babeș-Bolyai" și ale Institutului politehnic din Cluj, am constatat mai multe „tipuri" de deficiențe în alcătuirea lor.

Dintre cele mai neplăcute sînt cele concretizate în unele „ferestre" între ore, ca de pildă în zilele de luni, joi și sîmbătă la orarul anului I de la Facultatea de electromecanică. De asemenea, planificarea nejudicioasă, într-o jumătate de zi, a numai două ore. De exemplu, anul II al Facultății de biologie-geografie, grupa 307, are planificate în după-amiaza zilei de marți două ore, de la 16 la 18!

O altă deficiență se manifestă în repartizarea uniformă a numărului de ore pe zile și jumătăți de zile. Experiența pozitivă a unor facultăți a dovedit că planificarea cea mai potrivită o constituie gruparea orelor, cîte șase, într-o jumătate de zi, cealaltă jumătate rămînînd liberă. Așa s-a procedat la Facultatea de drept a Universității „Babeș-Bolyai" și la Facultatea de mecanică a Institutului politehnic din Cluj. Se întîlnesc însă și situații ca acelea de la anul I, secția fizică-chimie a Facultății de chimie, unde într-o zi studenții au zece ore iar în alta doar patru sau la anul II al aceleiași facultăți, care marțea are înainte de masă patru ore, iar după-amiază două.

Este greșită și planificarea în unele zile doar a seminariilor și în altele doar a cursurilor; anul II Electromecanică are majoritatea seminariilor și lucrărilor de laborator concentrate în două zile — luni și sîmbătă.

Deficiențele de natura celor amintite, manifestate frecvent în alcătuirea orarelor, le îngreunează considerabil activitatea studenților. Ar fi necesar de aceea să se ia măsurile de rigoare.

Voicu LASCUȘ

CO
RES
PON
DEN
ȚA

După trei săptămîni de stagiu...

Pe strada ce urcă spre cartierul clinicilor clujene se află clinica de boli profesionale. În acest loc ne-am desfășurat stagiul de medicină a muncii, de o săptămînă jumătate, stabilit pentru acest an universitar. Din clinică am trecut la întreprinderile „Tehnofrig", „Armătura" și „Clujeana", unde ne-am familiarizat cu procesele tehnologice specifice și am studiat temeinic condițiile igienico-sanitare, prilej de a confrunta datele de pe teren cu cele din cabinetul medical de întreprindere.

A urmat stagiul de organizare sanitară, continuat cu vizitele de studiu mult așteptate. Am început cu circumscripția a IX-a din Cluj. Așteptată cu cea mai mare nerăbdare a fost însă deplasarea în comuna Gilău.

Medicii acestei circumscripții ne-au întîmpinat cu multă ospitalitate. O „circumscripție model", am dedus noi după primele impresii. La sfîrșit, am vizitat spitalul mixt rural, casa de naștere, cabinetul stomatologic. După absolvire, oricare dintre noi ar merge să lucreze cu plăcere prin aceste locuri.

Aurel LERINȚIU

Curs de limbă norvegiană

La Facultatea de limbi germanice a Universității din București, decanatul a avut o inițiativă utilă prin care se dă posibilitate studenților să învețe și alte limbi germanice, nestudiate pînă acum.

Profesorul Leiv Flydal susține un curs facultativ de limbă norvegiană, la care au acces toți studenții.

Predarea se face în limba franceză și după numărul asistenței se pare că acest curs răspunde unor preocupări reale.

Prelipceanu TUDOR

OMISIUNE REGRETABILĂ

Începînd cu 1 octombrie, la Cluj a luat ființă „Cinemateca", în urma dorinței tot mai vii a locuitorilor și implicit și a celor 18 000 de studenți care își petrec cea mai mare parte a anului în acest oraș, de a-și lărgi orizontul cunoștințelor privind domeniul cinematografiei.

Ceea ce a surprins însă pe studenții clujeni a fost faptul că organizatorii cinematecii locale i-au primit cu „storurile trase". Motivul?

Abonamentele trimestriale s-au făcut, numărul locurilor a fost completat în timp ce tineretul universitar se afla în vacanță!

Omisiunea este regretabilă. În oricare alt centru universitar, studenții beneficiază de o cotă-parte din bilete, chiar dacă restul abonaților ridică tichetele în perioada de vară...

Ar mai exista o soluție. Organizarea unui spectacol cu programul săptămînii numai pentru studenți. Și nu neapărat în sala Victoria... Poate chiar în sala de festivități a Casei de cultură.

În consecință, reînnoim și pe această cale rugămintea ca cei în măsură să remedieze situația, luînd cît mai grabnice măsuri. Tăcerea e un răspuns, dar în acest caz nu „de aur"...

Mihai MITEA

ÎN EXCURSIE DE STUDII PRIN ȚARĂ

Noul an universitar a început la anul V al Facultății de hidrotehnică a Institutului de construcții-București prin organizarea unei excursii de studii prin țară.

Primul popas, la Brăila, ne-a prilejuit cunoașterea construcțiilor hidrotehnice (portul pentru descărcarea și depozitarea stufului, alimentarea cu apă potabilă și industrială la care s-a realizat cel mai mare cheson din țară, lansat prin plutire, o stație-pilot pentru epurarea apelor uzate din industria de celuloză etc.), realizate pentru Combinatul de celuloză de la Chiscani. Al doilea obiectiv vizitat — insula mare a Brăilei, situată la sud-estul orașului și care constituie actualmente obiectul unor importante lucrări de hidroameliorații.

La Galați am vizitat Combinatul siderurgic, Șantierul naval, Stația de tratare a apei potabile de la Țiglina, cartierele Țiglina I și II, centrul orașului. A urmat apoi vizitarea Combinatului de îngrășăminte azotoase Piatra Neamț și, în aceeași zi, Uzina de fire și fibre sintetice Săvinești.

Cu prilejul acestei excursii am cunoscut nu numai obiective de specialitate, ci și vechi lăcașe de cultură ale țării noastre: mînăstirile Agapia, Văratec și Neamț.

Floridor POPESCU

Cum se ratează o inițiativă

Cîteva foi imaculate așteptau cuvintele noastre de salut la adresa centrului universitar București, pentru traducerea în fapt a inițiativei de a confrunta cele mai reușite producții ale studenților din I.A.T.C. cu publicul studențesc al Capitalei.

Este cunoscut faptul că, de mai multă vreme, printre sugestiile primite de către comisia culturală a centrului, cu prilejul unor sondaje de masă, a apărut și aceea ca în cadrul Casei de cultură să se prezinte filme artistice sau documentare, spectacole de teatru, recitaluri de versuri — realizate de clasele de regie, teatru și film ale Institutului de teatru. Drept urmare, amintita comisie culturală și-a propus în noul an să organizeze săptămînal, duminica, asemenea manifestări artistice — urmate de discuții între cei aflați în sală și creatori. Programul era următorul: cuvîntul profesorului care a îndrumat realizarea creației, prezentarea filmului ori a piesei, părerile creatorului student, schimb de opinii. Și mai amănunțit: se proiectaseră ciclurile „Căutări în lumea imaginilor" („La mere" — film de Manole Marcus și Titel Constantinescu, „Duminica bucureșteană" — de Mihai Alexandru, „Fericirea lumească" de Radu Jansen, „Armonie" de Tiberiu Ghidali, „Ușa" de Radu Gabrea etc.) și „Teatrul contemporan" („Ubu Roi" și „Nu sînt Turnul Eiffel" în regia lui A. Șerban, „Lecția" — regia Aurel Manea, „Ulisse în Italia" — regia Eugenia Ionescu, „Ploșnița" — regia Andrei Zaharia).

Aceste întîlniri trebuiau să se desfășoare cu începere din 15 octombrie, conform unui grafic.

Printr-o adresă către Institutul „Ion Luca Caragiale" (nr. 1225/19 septembrie 1966) Consiliul U.A.S. București prezintă proiectul și solicită acordul și sprijinul conducerii institutului în vederea traducerii acestuia în viață, în cele mai bune condițiuni. Dar nu primește nici un răspuns. Un schimb de păreri între reprezentantul comisiei culturale, tov. Constantin Floricel, și prodecanul I.A.T.C. — tov. Ion Toboșaru, are darul să limpezească întrucîtva lucrurile; decanatul se opune. Dar de ce?

Printr-o convorbire telefonică (cu toate eforturile noastre, o întîlnire directă n-a fost posibilă) redacția a aflat de la tovarășul decan Virgil Brădățeanu următoarele: conducerea I.A.T.C. nu e potrivnică inițiativei, însă... nu e de acord cu modalitatea (!); găsește neavenită expunerea unor producții cu scop didactic, realizate ca teme de clasă, în fața unui public ceva mai larg; oare Politehnica își discută în afară de clasă, proiectele?; în fine, ar mai putea discuta asupra acestui subiect, cu președintele C.U.A.S., dar nu în momentul de față.

Inițiativa e mai mult decît lăudabilă și eșuarea ei mîhnește. Cui se datorează eșecul? Nu știm exact... Două lucruri mai sînt însă de adăugat. Primul: Arhitectura are o expoziție permanentă de proiecte, cu notele și însemnările profesorilor, chiar la stradă (și faptul nu-i aduce prejudicii). Al doilea: toate filmele și spectacolele solicitate I.A.T.C.-ului sînt calificate cu note de 9 și 10, iar unele dintre ele au fost deja prezentate la festivaluri, peste hotare.

Dacă există un motiv întemeiat să ne opunem, care e acela?

Dana VLAD

APELUL

— *Anghel Nicolae,*
Băloiu Nicolae,
Banu Maria,
Barbu Eleonora,
Constantin Ion...

În acea zi de început al unui lung şir de săptămîni, de luni, de ani ai carierei didactice — citeam cu nemărginită grijă fiecare nume din catalog, căutam să le memorez figurile în fracţiunea de secundă în care copiii se ridicau şi răspundeau : „Prezent", să pătrund cît mai mult în universul lor lăuntric, în personalitatea lor...

Apelul...

Prima oră de curs...

De cîte ori eu însămi, ca elevă, apoi ca studentă, la orele teoretice sau chiar de la catedră, în timpul practicii pedagogice, de cîte ori nu-mi imaginasem, nu repetasem fiecare moment, fiecare situaţie, fiecare gînd şi fiecare gest al acestui debut. Şi totuşi...

Pe atunci, ori nu eram eu profesoara ci eleva, ori alături de mine priveau spre sala de curs ochii învăţătorilor — oricum răspunderea îmi părea împărţită cu alţii. Dar acum ? Acum totul eram eu, trebuia să fiu eu.

— „Astăzi vom începe împreună lecţiile de franceză. Deschideţi cartea. Să citim şi apoi să traducem «Le jour de la rentrée». Ascultaţi-mă întîi pe mine..."

Mă concentram să citesc cît mai clar, să pronunţ cît mai bine...

Şi, totuşi, în acele clipe gîndurile alergau de nestăpînit : rememorau crîmpeie din primele mele ore de şcoală, apoi chinul cu verbele neregulate, care nu vroiau să se înregistreze în memorie, o supărare la o teză, primul roman citit în franceză...

— „Allons, Victor, lève-toi ! Le réveille-matin a sonné ; aujourd'hui c'est la rentrée des classes..."

Mă concentram cu greu.

Da, e reînceperea cursurilor. De fapt, pentru mine, începerea cursurilor. Prima oră. Prima oră de profesoară ! Primul an de învăţămînt ! De cîte ori nu m-am întrebat în anii de facultate : unde voi fi repartizată ? Cum va arăta şcoala, unde voi preda ? Cum mă voi simţi în mijlocul profesorilor mai vechi ? Dar al elevilor ? Voi reuşi ?

Cînd la Cluj am aflat că sînt repartizată la Şcoala nr. 1 din Găeşti, bucuria de a preda în regiunea natală s-a împletit cu o oarecare teamă de început. A fost de-ajuns însă să petrec primele momente în clădirea nouă a acestei şcoli pentru ca reţinerea şi nesiguranţa să se şi transforme în dorinţa de a face totul. Directorul şcolii, tovarăşul Ion Postelnicu, m-a prezentat elevilor cu atîta căldură, colegii mei m-au înconjurat cu atîta solicitudine, încît mi-am dat seama că totul depinde numai de mine.

De mine dar şi de elevi. A fost poate cea mai de seamă lecţie pe care am învăţat-o la acest început de an dar şi de activitate didactică : învăţămîntul e un paralelogram de forţe în care profesorul trebuie să reuşească să determine la o acţiune conjugată şi anume orientată şi cealaltă forţă, colectivul de elevi. Şi aveam să mă conving că nu este un lucru prea uşor. Clasa a VIII-a s-a arătat a fi nu îndeajuns de disciplinată. Copiii nu ascultau cu suficientă atenţie, vorbeau în timpul orei. Recapitularea din materia anilor precedenţi m-a ajutat să cunosc stadiul pregătirii lor : aveau o serie de cunoştinţe de vocabular şi gramatică, dar conversaţia mergea foarte greu. Unii elevi puneau probleme mai grele. Trandafir Marius n-a ştiut lecţia şi a fost şi obraznic. N-aş fi vrut — teoretic — să încep astfel. Dar iată că realitatea m-a silit să dau printre primele note un trei. Cred că m-am zbuciumat mai mult chiar decît elevul meu : făcusem oare bine ? Nu greşisem ? La lecţia următoare elevul însuşi a cerut să fie ascultat. Cînd i-am trecut în catalog nota 8 răspunsesem nu numai dorinţei lui de a se îndrepta dar şi primelor mele îndoieli, ezitări, greutăţi.

...Anghel Nicolae, Băloiu Nicolae, Banu Maria... Apelul din prima oră de profesoară mi-a apărut astfel ca o chemare către elevi şi către mine însămi, o adevărată chemare spre învăţătură.

Emilia CALINESCU

EXAMENE ÎN AMFITEATRUL PATRIEI

ÎNCEPUT

Liceul nr. 2 din Turda. Întîlnesc pe Lupulescu Vasile, absolvent al Facultăţii de filozofie-istorie din Cluj, profesor de socialism ştiinţific la clasa a XI-a.

De fapt nu pe el îl căutăm, ci pe Gheorghiu Maria, absolventă a Facultăţii de fizică, repartizată la Turda.

La Turda, da. La Potaissa — ar fi zis foştii ei colegi de la istorie. Nu la Iara, nici la Cîmpeneşti, unde, de la staţia IRTEI mai mergi pe jos cîţiva kilometri buni, nici mai departe.

— S-a prezentat la liceul dv. ?

— La noi, nu. Poate la Liceul nr. 1. Poate...

— Poate s-a căsătorit şi nu-i mai zice Gheorghiu.

— Poate. Mai sper.

— Am controlat. A venit la noi o profesoară nouă, Moldovan. Dar are opt ani vechime în învăţămînt.

— Nu-i Gheorghiu.

— Nu-i.

— Unde o fi ?

— ....

— Cum a fost prima oră de clasă ?

— Banală. Sau poate nu tocmai aşa, revine profesorul Lupulescu, dar nu ieşită din comun. De ce la urma urmei să spun că n-o voi uita niciodată, că... Elevii sînt isteţi, curioşi, îmi place să lucrez cu ei... Am elevi şi la seral.

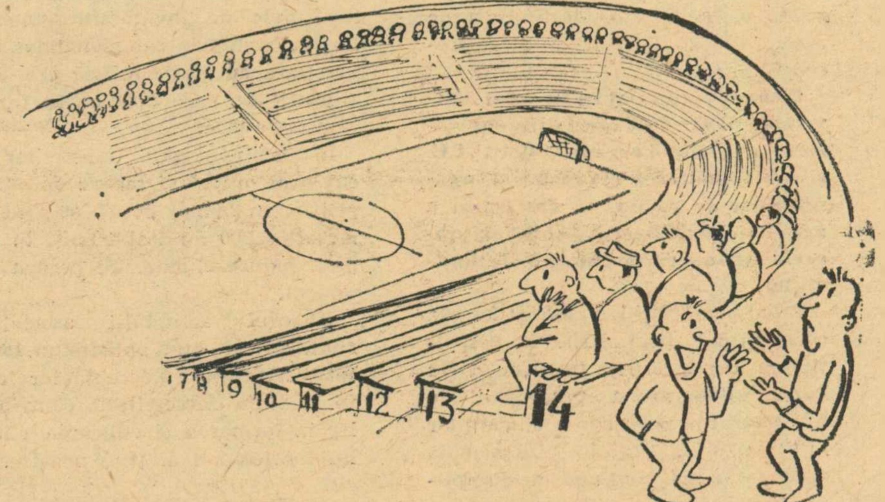
Mă gîndesc adesea ce bine e să ai posibilităţi să citeşti mult, mult. De exemplu, la Biblioteca universitară din Cluj. Merg deseori. Pentru zilele în care nu pot merge îmi fac bibliotecă. Cumpăr mereu cărţi. Le este rezervată o bună parte din salariu. La Turda este teatru, cinematograf...

Viaţa se scurge obişnuit. Îmi fac datoria, şi-mi place să mi-o fac, dar nu alerg după întîmplări extraordinare. Este începutul drumului meu în viaţă. Înţeleg. Şi mai înţeleg că am mari, mari îndatoriri faţă de societate, faţă de cei din jurul meu, faţă de elevi. Înţeleg *de fapt*, nu declarativ. Mai veniţi pe la noi.

G. R.

La prima oră de curs

Desen : Petre GAVRILIU

— De ce au ocupat cu toţii ultimul rînd ?
— Au sosit acum de la Timişoara...

Arta de a face pe nebunul

Foileton

A apărut într-o seară la cenaclul Labiş al Uniunii Scriitorilor. Şi a rămas. Îl poţi vedea de atunci aproape în fiecare luni din fiecare săptămînă, dar, mai ales, îl poţi auzi. Căci el este remarcabil prin ceea ce spune şi mai puţin prin ceea ce face, şi, la o adică, prin ceea ce gîndeşte mai abitir decît prin ceea ce spune.

Semnificativ pentru el este faptul că aparţine breslei POEŢILOR prin bunăvoinţa unei redacţii provinciale. Ce fel de poezii scrie Ivănceanu ? Dacă nu veţi fi suficient de lămuriţi citindu-i ciclul publicat în *Ramuri* (şi nu veţi fi cu siguranţă), vă mai puteţi servi de comentariile critice cu care numeroase reviste literare din ţară i-au întîmpinat bazaconiile lirice.

Dar nici despre asta nu e vorba aici. Faptele sînt cunoscute şi ar fi plictisitor să le redăm. Vom aminti aici alte însuşiri ale lui Ivănceanu, şi anume acelea ilustrate la cenaclul Labiş.

Suprarealist prin definiţie, suprarealist organic, Ivănceanu Vintilă trăieşte într-o continuă revoluţie spirituală. Pasiunea sa pentru demolare este cu totul deosebită : orice poet şi orice prozator, oricine calcă în fatala sală din Calea Victoriei va trebui să-i suporte fatalmente aprecierile estetice scremute şi clarificările literare procustiene. Întreaga literatură, de la Aristofan la Joyce, este încadrabilă în două vorbe : „post-romantism" şi „post-simbolism", lîngă care se mai pot adăuga nişte determinante mai mult sau mai puţin viscerale.

Dacă cineva afirmă un punct de vedere, el trebuie să exprime unul opus ; dacă cineva laudă, el trebuie să anuleze; dacă cineva critică, el trebuie să emită aprecieri ditirambice. Dacă se afirmă că un prozator seamănă cu Kafka, el va protesta, afirmînd că debutantul respectiv se află în filiaţie directă cu Brătescu-Voineşti, un poet intimist devine un poet cetăţean. Şi, bineînţeles, toţi sînt post-romantici şi post-simbolişti, aşa cum toţi ne tragem de la Rîm şi din Adam şi Eva.

Ascultaţi cum face praf totul, dacă vreţi să ştiţi ce-i aia *critică literară de cenaclu literar.* E drept că maniera sa originală de a concepe literatura, sintaxa personală, ca şi ideile sale sînt mai vechi. Ele aparţin clovnilor şi impostorilor spirituali de acum trei-patru decenii.

Mergeţi prin urmare la cenaclul Labiş. Nu scăpaţi ocazia de a asista la un număr de circ senzaţional : Vintilă Ivănceanu vă va prezenta un număr de clovnerie critică, unic în toată Peninsula Balcanică. Asistaţi cu încredere la cea mai pură parafrază ieftină. Minunaţi-vă de modernele efecte de parodie şi grotesc, pe care el le utilizează ca pe cele mai eficace metode de a-şi atrage notorietatea. Dacă vreţi să aveţi imaginea exactă a impertinenţei, a lipsei bunului simţ şi bunului gust, ascultaţi-l pe Vintilă Ivănceanu.

Ivănceanu Vintilă este student la I.S.E. Dar facultatea, pentru care a optat în deplinătatea facultăţilor sale, se pare că nu-l mai satisface. El a devenit în mod deliberat critic şi poet de ocazie. A devenit celebru peste noapte, celebru ca orice personaj de circ.

Îl cunosc oare colegii şi sub acest aspect? Dacă nu, îi invit acum, cît mai e timp, la viitoarea şedinţă a cenaclului Labiş.

OMICRON

SĂ RIDICĂM MUNCA ASOCIAȚIILOR

ÎNDATORIRI ȘI EXIGENȚE ALE

Studenții patriei noastre, care au pășit de cîteva zile treptele unui nou an de studiu, păstrează vie în inimi emoția momentelor sărbătorești petrecute la deschiderea cursurilor universitare marcată de prezența conducătorilor de partid și de stat în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al C.C. al P.C.R.

Participarea înalților oaspeți la festivitățile prilejuite de deschiderea noului an universitar constituie încă o mărturie a grijii deosebite a partidului și guvernului față de continua dezvoltare a învățămîntului superior, a încrederii și dragostei cu care este înconjurată studențimea, un nou îndemn în vederea sporirii eforturilor tineretului universitar spre a fi la înălțimea exigențelor pe care economia și cultura socialistă le pun în fața viitoarelor cadre de specialiști.

Cei peste 136.000 de studenți, care au intrat pe porțile universităților și institu lor începînd o nouă etapă de muncă, au găsit pregătite pretutindeni condiții mai bune de viață și de învățătură. Au fost adoptate noi măsuri menite să contribuie la perfecționarea în continuare a conținutului și organizării învățămîntului superior.

În continuare a fost reliefată preocuparea asociațiilor studenților pentru deschiderea anului universitar.

Avînd loc în prima lună a anului universitar 1966 — 1967, Plenara este chemată să stabilească sarcinile ce revin asociațiilor studenților în lumina obiectivelor de mare răspundere puse de partid în fața școlii superioare, a concluziilor desprinse din lucrările recentei Plenare a C.C. al U.T.C. În acest scop, se consideră necesar să se sublinieze în primul rînd principalele învățăminte ale activității desfășurate de asociațiile studenților în anul precedent.

Plenara a apreciat că în anul universitar 1965—1966 asociațiile studenților, cu sprijinul organizațiilor U.T.C. și sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, au desfășurat o activitate multilaterală, obținînd progrese într-o serie de domenii ale muncii lor.

Atenția asociațiilor studenților s-a concentrat în primul rînd spre sprijinirea conducerilor institutelor în buna desfășurare a procesului de învățămînt și antrenarea studenților la o temeinică pregătire profesională spre întărirea continuă a disciplinei universitare, stimularea interesului și pasiunii pentru activitatea științifică. Pe această linie, folosind experiența acumulată, asociațiile au inițiat dezbateri asupra modului în care studenții își îndeplinesc obligațiile profesionale, au făcut numeroase propuneri cu privire la îmbunătățirea orarelor, a planificării examenelor, a organizării și desfășurării practicii în producție.

Activitatea tradițională a cercurilor științifice a cunoscut în anul universitar trecut noi realizări pe linia îmbogățirii conținutului și formelor de muncă, cei aproape 13.000 de membri cuprinși în 775 cercuri luînd în studiu peste 9.000 teme.

Activitatea cultural-artistică desfășurată de asociații s-a îmbogățit în anul trecut, a răspuns în mai mare măsură la dorințele studenților de a cunoaște trecutul de luptă al poporului pentru eliberarea națională și socială, realizările obținute în anii socialismului, la propagarea valorilor artei și culturii românești și universale, a contribuit la dezvoltarea în rîndul tineretului universitar a trăsăturilor politice și morale înaintate.

Asociațiile studenților, cu sprijinul organizațiilor U.T.C., s-au preocupat de îmbunătățirea activității caselor de cultură, au sprijinit conducerile institutelor pentru organizarea și desfășurarea activității la cluburile culturale create în acest an.

În acest sens, în plenară au fost citate o seamă de inițiative valoroase ale Consiliilor A.S. și U.A.S. din I.S.E. București, Universitatea Timișoara, I.M.F. și Universitatea Cluj.

Festivalurile și concursurile formațiilor artistice desfășurate în acest an în toate centrele universitare au antrenat aproximativ 8.000 de participanți. S-au remarcat în mod deosebit festivalurile organizate la Cluj și București, ample manifestări artistice care au cuprins, pe lîngă concursul tradițional, spectacole ale studenților institutelor de artă și ale formațiilor reprezentative ale centrelor universitare, concursuri de creație literară și muzicală, expoziții de artă plastică și fotografii. Ultima ediție a Festivalului artistic studențesc pe țară închinat celei de a 45-a aniversări a Partidului Comunist Român a demonstrat ridicarea continuă a nivelului mișcării artistice studențești.

În anul universitar precedent turismul a cunoscut o dezvoltare continuă antrenînd în excursii la sfîrșit de săptămînă cca. 40.000 de studenți, iar alți 6.000 au petrecut o parte a vacanței în excursii în circuit, pe munte, în Delta Dunării și pe Dunăre.

Activitatea sportivă a cunoscut îmbunătățiri substanțiale prin înființarea celor 37 cluburi sportive în institutele de învățămînt superior. La toate etapele campionatelor universitare au fost cuprinși cca. 6.000 studenți din care 2.000 au luat parte la faza pe țară.

În vacanțele anului universitar trecut s-au organizat tabere de odihnă pentru un număr de 17.000 studenți, iar alți 3.300 au fost trimiși în stațiuni balneo-climaterice pentru tratament.

Bilanțul activității asociațiilor studenților în anul universitar 1965—1966 evidențiază prezența lor activă în viața universitară, contribuția lor la formarea și educarea viitorilor intelectuali ai țării noastre.

Să sporim preocuparea asociațiilor pentru mobilizarea studenților la îndeplinirea principalei lor îndatoriri sociale — învățătura

În ansamblul ei, studențimea este caracterizată prin devotament și dragoste față de patrie și popor, prin atașament profund față de politica Partidului Comunist Român, prin hărnicie și strădanie pentru însușirea unor cunoștințe de specialitate temeinice și a unui larg orizont cultural. Marea majoritate a studenților, conștienți de menirea ce le revine pe băncile facultății, învață cu seriozitate și pasiune, se străduiesc să justifice din plin încrederea și solicitudinea cu care sînt înconjurați de întregul nostru popor. Creșterea procentului de studenți integraliști care au obținut medii peste 7 după primele două sesiuni de examene, de la 84 la sută în 1965 la 90 la sută în 1966, este o mărturie elocventă a acestui fapt. Un nou detașament de cca. 17.600 de specialiști și-a început activitatea în producție, unde sîntem siguri că se vor încadra cu elan și pasiune, ca și precedentele generații de absolvenți, că vor munci din ce în ce mai bine, confirmînd valoarea școlii noastre superioare.

Analizînd recent activitatea organizațiilor U.T.C. în rîndurile elevilor și studenților, Plenara C.C. al U.T.C. a apreciat pe bună dreptate că, deși s-au obținut rezultate pozitive, bilanțul anului universitar trecut, în ansamblul său, nu marchează acel progres pe care condițiile și perfecționarea continuă a învățămîntului nostru superior, eforturile corpului didactic și cerințele față de viitorii specialiști l-ar justifica din plin.

Consecințele acestei situații sînt ilustrate elocvent atît de rezultatele calitativ slabe obținute în sesiunea din toamnă cît și de faptul că numărul repetenților și exmatriculaților pe întreaga țară se menține la nivelul celui de anul trecut.

Principala cauză a rezultatelor slabe la învățătură o constituie faptul că un număr încă destul de mare de studenți manifestă o atitudine înapoiată față de muncă, nu se străduiesc să-și însușească cu temeinicie cunoștințele profesionale și în acest fel nu-și îndeplinesc îndatorirea cea mai de seamă pentru care se află pe băncile facultății.

Așa cum este și firesc existența acestor fenomene negative este indisolubil legată de lipsurile ce se manifestă în activitatea unor asociații, care în anul universitar trecut s-au preocupat în insuficientă măsură de antrenarea tuturor studenților la învățătură. Unele asociații sînt preocupate în prea mică măsură, ca prin mijloacele lor specifice de influențare obștească să promoveze larg în rîndurile studenților atitudinea înaintată față de muncă, pasiunea pentru însușirea științei și culturii, să dezvolte la studenți conștiința că temeinica pregătire pentru muncă și viață este principala lor îndatorire patriotică. Sînt institute și facultăți unde, după desființarea olimpiadelor și concursurilor profesionale, asociațiile și-au restrîns preocuparea pentru mobilizarea studenților la învățătură. A slăbit inițiativa unor consilii și a comisiei profesionale, care așteaptă și chiar cer recomandări de forme și metode tip, în loc să fie prezente activ, zi de zi, în ani și grupe, să cunoască în permanență modul cum studenții își îndeplinesc obligațiile universitare și, împreună cu organizațiile U.T.C., să ia măsuri operative în funcție de nevoile concrete ale muncii educative din colectivele respective.

Militînd în permanență pentru realizarea sarcinilor trasate de partid, prin întreaga lor activitate, va trebui în noul an universitar ca asociațiile studenților să ajute școala superioară la buna desfășurare a procesului instructiv-educativ, să dezvolte răspunderea studenților față de învățătură, să acționeze consecvent pentru respectarea normelor vieții universitare.

Asociațiile trebuie să determine pe fiecare student să nu rămînă nepăsător față de cei ce manifestă dezinteres în pregătirea profesională, față de cei care absentează nemotivat.

Principalul mijloc prin care asociațiile studenților, ca organizații obștești profesionale, trebuie să contribuie la ridicarea nivelului pregătirii este determinarea pe loc, la timp și cu toată hotărîrea a unei reacții față de orice sustragere de la îndeplinirea obligațiilor universitare.

Adevărata colegialitate înseamnă atitudine plină de grijă și căldură, dar și de exigență față de tovarășul de grupă sau an, înseamnă netolerarea manifestărilor negative, criticarea lor deschisă, constructivă, în cadrul organizațiilor U.T.C. și asociației.

Studenții fruntași la învățătură, care muncesc cu pasiune și-și îndeplinesc în mod exemplar obligațiile universitare, să fie apreciați și onorați, așa cum în toate colectivele de oameni ai muncii din țara noastră cei ce se află în fruntea luptei pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor de producție constituie mîndria și onoarea tuturor. Într-un asemenea climat de muncă, acel care se sustrage obligațiilor universitare — leneșul, chiulangiul — se va simți izolat, își va da seama că atitudinea sa este incompatibilă cu calitatea și demnitatea de student al României socialiste.

Viața a arătat cu prisosință că munca în asalt, în preajma examenelor, duce în mod inevitabil la obținerea unor rezultate slabe. Fiecare trebuie să fie convins că numai învățînd ritmic va promova cu succes toate examenele în sesiunile de iarnă și vară, avînd astfel și posibilitatea de a folosi integral vacanța pentru odihnă și recreere. Temeinica pregătire profesională a tineretului universitar constituie criteriul esențial de apreciere a atitudinii sale în viață și societate, a modului în care răspunde grijii deosebite cu care este înconjurat de partid și guvern.

O mare însemnătate are pentru toți studenții însușirea disciplinelor de științe sociale, fundamentarea întregii lor pregătiri profesionale, a formației lor intelectuale pe concepția despre lume și viață a clasei muncitoare — materialismul dialectic și istoric. Datoria asociațiilor este de a contribui la mobilizarea studenților pentru însușirea temeinică a cunoștințelor de specialitate și a celor cu caracter ideologic, în strînsă legătură cu problemele construcției socialiste în țara noastră, cu politica Partidului Comunist Român, astfel încît aceștia să dobîndească capacitatea de a înțelege și explica în mod just legile și fenomenele vieții socialiste, de a cunoaște direcțiile de dezvoltare ale societății contemporane, de a deveni promotori curajoși ai ideilor și principiilor noi, înaintate, adversari ai oricăror teorii retrograde, perimate, ai mentalităților învechite.

O atenție specială va trebui dată îmbunătățirii activității asociațiilor din institutele și facultățile care pregătesc cadre pentru nevoile industriei, agriculturii, construcțiilor, transportului. Împreună cu conducerile facultăților și cadrele de specialitate, asociațiile vor trebui să analizeze cauzele care determină an de an obținerea la unele discipline a unor rezultate necorespunzătoare, stabilind modalitatea concretă prin care pot contribui la ridicarea nivelului de pregatire a studentilor.

Subliniind necesitatea unei pregătiri la nivelul cuceririlor științei și tehnicii contemporane, a cerințelor viitoarei profesii, referatul a dezbătut pe larg problemele care stau în fața asociațiilor studenților privind cuprinderea unui număr mai mare de studenți în activitatea lor, folosirea unor mijloace diverse de informare științifică a acestora, de cunoaștere a realizărilor noastre în domeniul economiei, științei și culturii.

Ținînd seama de neajunsurile constatate în anul trecut, se impune îmbunătățirea activității comisiilor profesionale, care vor trebui să cuprindă un activ mai larg de fruntași

STUDENŢEŞTI LA NIVELUL ÎNALTELOR PREGĂTIRII VIITORILOR SPECIALIŞTI

la învăţătură şi activitatea obştească, cadre didactice tinere, astfel încît să poată ajuta în mai mare măsură consiliile A.S. şi U.A.S. în cunoaşterea operativă a modului în care se îndeplinesc obligaţiile universitare, în găsirea celor mai bune soluţii, forme şi metode pentru mobilizarea studenţilor la învăţătură, la respectarea disciplinei universitare, pentru dezvoltarea atitudinii înaintate faţă de muncă.

Disciplina, comportarea demnă şi civilizată – trăsături caracteristice ale tineretului nostru universitar

Astăzi, în toate domeniile activităţii noastre, în uzine, pe şantiere, la sate şi în instituţii, respectarea riguroasă a disciplinei constituie o preocupare permanentă a colectivelor de muncă, ea reprezentînd chezăşia îndeplinirii cu succes a sarcinilor profesionale. **În învăţămîntul superior, respectarea disciplinei universitare de către toţi studenţii este o condiţie obligatorie a temeinicei pregătiri cu atît mai mult cu cît azi, pe băncile facultăţii, sînt în plină perioadă de formare, iar după absolvirea facultăţii vor fi ei înşişi puşi în situaţia de a cere o disciplină strictă în colectivele în care vor munci.**

Din păcate, şi în anul universitar trecut, în rîndul studenţilor au continuat să se manifeste numeroase cazuri de indisciplină, absenţe repetate de la cursuri şi seminarii, lipsă de respect faţă de cadrele didactice.

Nu puţine cadre de asociaţie şi studenţi consideră că unor asemenea situaţii, fiind relativ puţine la număr, nu este cazul să li se acorde o prea mare atenţie. Este adevărat că tineretul nostru universitar se distinge printr-un profil moral înaintat, că lui îi sînt proprii trăsături de comportare demne, manifestările negative, cum sînt cele amintite, avînd un caracter izolat. Întrucît asemenea manifestări duc la încălcarea demnităţii noastre studenţeşti, iar viaţa a arătat că tolerarea lor duce la persistenţa şi extinderea abaterilor, ele trebuie să fie combătute în viitor cu maximă tărie.

Plenara a cerut asociaţiilor ca împreună cu organizaţiile U.T.C., să creeze cadrul potrivit pentru manifestarea activă a opiniei colectivelor de studenţi prin organizarea unor discuţii operative în grupe şi ani, a unor dezbateri în cămine, pe facultăţi şi institute, în care să se ia atitudine promptă faţă de orice abatere şi în care să fie evidenţiaţi studenţii ce se disting prin comportare şi pregătire deosebită.

Timpul liber — timp al îmbogăţirii spirituale şi al recreării tinereşti

În societatea noastră atributele fireşti ale studentului de tip nou sînt perseverenţa şi disciplina în studiu, ţinuta şi comportarea demnă în toate împrejurările, dar şi optimismul, elanul tineresc, preocuparea pentru problemele artei şi literaturii, pentru sport şi turism, dorinţa de a se recrea într-un cadru plăcut plin de viaţă şi voioşie. Iată de ce, punînd în faţa studenţilor, cu toată hotărîrea, necesitatea de a îndeplini cu conştiinciozitate toate obligaţiile impuse prin procesul de învăţămînt, de a avea o comportare şi ţinută demnă, asociaţiile au datoria în egală măsură să ofere tineretului universitar, după orele de muncă, multiple posibilităţi de-a se recrea, de a-şi petrece cît mai plăcut timpul liber, activităţi care să ajute la formarea unor intelectuali multilateral dezvoltaţi, care să le înnobileze şi îmbogăţească inima şi cugetul. Este o realitate că, din acest punct de vedere, se face încă puţin, deşi dispunem de o bogată experienţă şi de condiţiile necesare.

Activitatea cultural-artistică desfăşurată de asociaţii nu reuşeşte să exercite în suficientă măsură o înrîurire pozitivă asupra atitudinii faţă de muncă şi comportării studenţilor, continuă să fie deficitară în ceea ce priveşte cuprinderea sistematică a masei studenţilor.

Cu toate progresele înregistrate, activitatea majorităţii caselor de cultură şi mai ales a cluburilor nu cuprinde decît un număr mic de studenţi în raport cu condiţiile şi cerinţele actuale. Deşi formaţiile artistice au atins în general un nivel artistic mai ridicat, ele nu sînt folosite permanent, pe măsura posibilităţilor existente, pentru educarea estetică a tineretului universitar. Acţiunile distractiv-recreative, deşi ar trebui să răspundă interesului larg manifestat de studenţi în acest sens, se organizează sporadic şi doar pentru un număr mic de studenţi.

Atît referatul cît şi discuţiile au scos în evidenţă o serie de deficienţe ale acţiunilor cultural-artistice şi ale muncii sportive, făcînd unele sugestii de îmbunătăţire a colaborării cu Ministerul Învăţămîntului, C.S.C.A. şi U.C.F.S.

În noul an universitar asociaţiile studenţilor vor trebui să acorde o atenţie deosebită îmbunătăţirii conţinutului şi lărgirii sferei de cuprindere a activităţilor cultural-recreative organizate în timpul liber al studenţilor în aşa fel încît în ansamblul lor să aducă o contribuţie sporită la creşterea conştiinţei viitorilor specialişti, la întărirea disciplinei universitare, la educarea tineretului studios în spiritul dragostei faţă de muncă, la pregătirea multilaterală a acestuia pentru viaţa şi activitatea productivă.

Întreaga activitate organizată în afara orelor de studiu să fie subordonată principalului deziderat al activităţii universitare — pregătirea temeinică a studenţilor pentru viitoarea profesie.

Să se creeze toate condiţiile pentru ca tineretul nostru universitar să ia parte la o bogată activitate culturală, artistică, sportivă, turistică, recreativă, care să descreţească fruntile, să satisfacă setea de frumos şi să ofere cadrul de manifestare a tinereţii, voioşiei, cîntecului şi dansului.

Să se organizeze, mai ales la sfîrşit de săptămînă în cluburi şi case de cultură, manifestări cît mai bogate şi mai atractive, stimulînd în acest sens iniţiativa grupelor şi anilor, preocuparea pentru a răspunde interesului şi cerinţelor variate ale studenţilor.

Activităţile organizate în timpul liber al studenţilor trebuie să contribuie nemijlocit la educarea politică şi ideologică a tineretului universitar, la dezvoltarea dragostei şi preţuirii faţă de minunatele tradiţii de luptă ale poporului şi partidului nostru. În acest scop, în noul an universitar vor fi extinse activităţile menite să facă cunoscute studenţilor politica partidului nostru, realizările economiei şi culturii socialiste, frumuseţile şi bogăţiile ţării, istoria patriei, tradiţiile de luptă ale poporului, ale clasei muncitoare şi partidului comunist, viaţa şi activitatea militanţilor pe tărîm social-politic şi a înaintaşilor de seamă ai ştiinţei şi culturii româneşti.

Asociaţiile vor trebui să urmărească cultivarea în rîndul studenţilor a respectului faţă de muncă în general şi faţă de munca fizică în special, să dezvolte contactul acestora cu practica, legăturile cu tinerii din uzine, de pe şantiere, de la sate, ceea ce va avea fără îndoială o influenţă pozitivă în cunoaşterea şi preţuirea de către studenţi a efortului creator al oamenilor muncii pentru dezvoltarea continuă a bazei tehnice-materiale a societăţii noastre.

În lumina hotărîrilor recentei Plenare a C.C. al U.T.C., începînd cu acest an şcolar se va relua frumoasa tradiţie a participării studenţilor la acţiunile de muncă patriotică.

Pe baza experienţei dobîndite, turismul universitar va cuprinde în anul 1966—1967 50.000 de studenţi, iar în vacanţe încă 15.000 studenţi. Baza activităţii o vor constitui excursiile organizate la sfîrşit de săptămînă în locurile pitoreşti din apropierea centrelor universitare, în puncte turistice amenajate sub formă de campinguri, excursiile cu bicicletele etc.

Pentru călirea fizică a studenţilor o atenţie deosebită trebuie dată participării lor active la orele de educaţie fizică prevăzute în acest sens de procesul de învăţămnt.

Atît conducerile cluburilor cît şi catedrele de educaţie fizică din institute ar trebui să găsească împreună posibilităţi cît mai largi de a pune la dispoziţia studenţilor din anii mari, care nu au în programul de învăţămînt ore de educaţie fizică, bazele sportive şi îndrumarea necesară. Consiliile U.A.S. au datoria să ajute la consolidarea noilor cluburi sportive din institute, să-şi aducă contribuţia la cuprinderea masei largi de studenţi în practicarea organizată şi sistematică a educaţiei fizice şi a sportului.

Toate activităţile pe care le întreprind asociaţiile trebuie să poarte amprenta demnităţii studenţeşti, entuziasmului, bucuriei, voioşiei şi tinereţii ce caracterizează studenţimea patriei noastre. Învăţarea cîntecelor, dansurilor şi poeziilor de către masa studenţilor trebuie să constituie o permanentă preocupare a asociaţiilor, astfel ca toate acţiunile culturale, artistice, turistice sportive de muncă patriotică să fie însoţite de cîntece.

În toate manifestările artistice şi distractive să existe o mai mare receptivitate pentru a promova cîntecul şi dansul de calitate, care plac studenţilor, să se combată cu mai multă îndrăzneala muzica ieftină, de prost gust, dansul deşănţat, care de fapt sînt refuzate de masa tineretului nostru universitar.

Problemele social-gospodăreşti, de întărire a controlului obştesc în cămine, cantine şi unităţi sanitare, de educare a studenţilor în spiritul respectării normelor de convieţuire — au constituit în continuare obiectul analizei referatului şi a discuţiilor.

Întreaga noastră muncă să marcheze o etapă de noi realizări

Începutul noului an universitar coincide în viaţa asociaţiilor cu perioada de desfăşurare a adunărilor şi conferinţelor pentru dare de seamă şi alegeri, care trebuie să constituie, prin analiza muncii desfăşurate în ultimii doi ani, prin dezbaterile şi măsurile care se stabilesc, un prilej de îmbunătăţire a întregii activităţi a asociaţiilor studenţilor.

Totodată, ţinînd seama că ele se vor desfăşura într-o perioadă scurtă, consiliile asociaţiilor studenţilor vor trebui să se ocupe cu toată răspunderea de buna lor pregătire şi desfăşurare, asigurînd ca adunările să se încadreze în termenele planificate.

Plenara a recomandat ca în conducerea asociaţiilor să fie aleşi studenţi fruntaşi la învăţătură, care se disting printr-o comportare exemplară în facultate şi în afara ei, tineri entuziaşti care dovedesc pricepere şi răspundere în munca de organizaţie, receptivitate la tot ceea ce preocupă tineretul universitar. Cadrele de asociaţie să fie promovate din rîndul acelora care au capacitatea de a-şi apropia studenţii, care ştiu să le vorbească, sînt iubiţi pentru calităţile lor, ascultaţi şi urmaţi de masa studenţilor. Să alegem în consiliile asociaţiilor acei studenţi care constituie adevărate modele de trăire intensă a acestei minunate vîrste, tineri animaţi de romantism revoluţionar, optimişti, care să ştie nu numai să îndemne colegii să înveţe cîntece, poezii, să practice sportul şi turismul, ci să ştie ei înşişi să recite poezii, să cînte, să danseze, să fie animatorii şi organizatorii tuturor activităţilor iniţiate după orele de şcoală.

Pe măsura terminării alegerilor, să se asigure instruirea temeinică a cadrelor noi alese, dîndu-li-se tot sprijinul pentru realizarea sarcinilor ce le revin.

Plenara a subliniat că îndeplinirea în bune condiţii a sarcinilor ce stau în faţa asociaţiilor în noul an universitar impune îmbunătăţirea stilului de muncă al consiliilor asociaţiilor studenţilor şi uniunilor asociaţiilor studenţilor, o mai mare străduinţă pentru cunoaşterea preocupărilor tineretului universitar, pentru clarificarea şi rezolvarea diferitelor probleme ce apar în viaţa şi munca studenţilor. Consiliile uniunilor asociaţiilor studenţilor pe centre universitare vor trebui să organizeze mai bine îndeplinirea sarcinilor stabilite de Consiliul U.A.S.R. şi a propriilor hotărîri — domenii în care în anul universitar trecut s-au manifestat numeroase deficienţe, mai ales în centrele Iaşi, Craiova, Piteşti, Baia Mare, să acorde o mai mare atenţie îndrumării şi sprijinirii nemijlocite a consiliilor pe institute şi îndeosebi a celor pe facultăţi, organizării lună de lună a instruirii activului de bază al asociaţiilor studenţilor, a unor schimburi de experienţă, în scopul generalizării iniţiativelor valoroase ale asociaţiilor.

Întreaga activitate ce o vor desfăşura în această perioadă asociaţiile să creeze o asemenea atmosferă de efervescenţă creatoare, care să fructifice experienţa valoroasă şi să stimuleze puternic iniţiativa fiecărui colectiv studenţesc, astfel încît Conferinţa pe ţară a U.A.S.R. să marcheze o etapă de noi realizări în toate domeniile vieţii de asociaţie.

Cu prilejul deschiderii noului an de învăţămînt, conducerea partidului a înfăţişat cu deosebită claritate sarcinile de mare răspundere ce revin studenţimii şi organizaţiilor noastre de tineret. Avem datoria de a munci neobosit pentru a da viaţă îndemnurilor partidului, de a ne aduce o contribuţie sporită la formarea şi educarea unor cadre de nădejde ale economiei, ştiinţei şi culturii României socialiste.

Un divorţ şi... „mica publicitate"

Desene de Dan CIOCA

Dacă ai răbdare să parcurgi rubrica de „mică publicitate" a unui cotidian frecventat asiduu de cititori, riști cel mult să te amuzi. Între altele, **„Familia Mărăcine anunță cu** (ce coincidență: Debutul seamănă teribil cu un anunț mortuar) **bucurie căsătoria fiicei lor Ioana Mărăcine cu inginerul Ion Vişan, în ziua de 1 august 1966, la Sfatul popular al raionului 1 Mai".**

Viața are umor!

Ne aducem aminte că nu cu mult timp înainte de citirea acestui anunț, la tribunalul aceluiaşi raion 1 Mai se încheia procesul de divorț al Ioanei B., născută Mărăcine, şi a inginerului Ştefan B. Acest eveniment n-a mai fost comentat de mica publicitate.

★

Deschidem dosarul aflat în arhiva tribunalului...

„Subsemnatul Ştefan B., chem în judecată pe soția mea, Ioana B., şi vă rog să dispuneți de citarea probelor pentru desfacerea căsătoriei încheiată la 15 octombrie 1960". Dintre motivele de divorț sînt trecute următoarele: abandon familial, imoralitate!

Anecdotica acestui divorț, consemnat lapidar în procesele verbale de instanță, nu ne-ar fi interesat dacă „pîrîta" — ca să întrebuințăm un termen juridic — nu ar fi studentă a unui institut de învățămînt superior din Bucureşti.

★

La data încheierii primei căsătorii, Ioana Mărăcine nu mai era la vîrsta celei dintîi iubiri şi nici măcar nu avea scuza naivității şi candoarei. Soțul ei, inginerul Ştefan B., se apropia de expresia „între două vîrste", cu părul cărunt la tîmple, aşa cum îi stă bine unui bărbat interesant şi distins, avea o situație rotundă, o locuință confortabilă într-un cartier central, perspective de avansare şi pe deasupra... obsesii de fată bătrînă! Cîntăriți şi dumneavoastră tentațiile! Studenta Ioana Mărăcine, constrînsă la un program riguros de muncă şi studiu, la invariabilele cursuri şi seminarii, în viața căreia prietenii intrau şi ieşeau fără să închidă uşa, speriată de perspectiva unui trai convulsiv dar onest şi mai ales de „spectrul unei repartizări pe un şantier din țară", s-a agățat de brațul celui dintîi bărbat care i-a oferit confortul, prosperitatea unui titlu şi a unei situații. Şi, într-o zi cu ploaie piezişă de toamnă, Ioana Mărăcine a trecut sub umbrela inginerului B., cu buletin de Bucureşti şi verighetă strălucitoare ca o centură de castitate în miniatură. Cu timpul s-a convins că omul de lîngă ea e „lipsit de imaginație şi de romantism", e monocord şi auster! Relațiile dintre ei semănau cu pîrghiile şi curelele de transmisie dintr-o uzină oarecare; totul se desfăşura exact, ritmic, dar parcă metalic şi automat.

Şi în viața Ioanei Mărăcine a început să plouă. Pînă cînd i s-a făcut frig sub umbrela soțului său!

★

Din clipa aceea, singura ei preocupare a fost evadarea! Dosarul de desfacere a căsătoriei e plin de argumente concrete. Pe Laurențiu l-a cunoscut întîmplător în stradă. În ziua aceea nu avea chef de cursuri şi se plimba pe bulevard răvăşită, obosită, din plictiseală. S-a oprit, firesc, să-şi potrivească părul într-o vitrină şi a simțit în spatele ei prezența masivă şi viguroasă a unui bărbat necunoscut. Acesta s-a apropiat, i-a luat delicat mîna din păr, i-a sărutat-o cald şi apăsat, şi-a rostit numele — Laurențiu, a invitat-o la un restaurant de la marginea oraşului, unde separeurile se scufundă în semiobscuritate şi unde flutură întotdeauna o melodie lascivă de jaz. Povestea s-a încheiat în aceeaşi noapte în garsoniera unui prieten „dezinteresat"... Tot ce s-a mai păstrat din fulgerătoarea lui trecere prin viața Ioanei B. este o carte poştală plină de greşeli de ortografie şi de lacrimi pictate cu cerneală, ca în desenele de clasa I primară.

★

N-a trecut multă vreme şi Ioana a cunoscut, între două trenuri, în Gara de Nord, un student din Cluj, care-şi semnează scrisorile Stelian. (Ce preferință ciudată pentru numele muzicale!). Cu acesta din urmă relațiile s-au desfăşurat la fel de grăbit şi de „tulburător", în camera unei colege, plecată întîmplător în provincie, la părinți. Amintirea clipelor petrecute împreună e păstrată în cîteva rînduri aruncate cu creionul şi adresate la post-restant.

Cu timpul a dispărut şi Stelian din corespondență şi au apărut mereu şi mereu alte nume: Alexandru, Horațiu, Pavel, Max... Şi trebuie reținut faptul că epistolele păstrate în dosarul de desfacere a căsătoriei nu reprezintă, după depozițiile martorilor, nici pe departe galeria de prieteni „accidentali", cărora Ioana B. le-a dăruit, „mutatis mutandis", verigheta conjugală pentru o noapte sau pentru mai multe nopți...

★

Nimeni nu bănuia că Ioana se afla atunci abia într-o perioadă de tatonare, de expectativă sentimentală şi senzuală, în căutarea unei aventuri definitive şi irevocabile, care avea să încheie cu o lovitură de teatru anii de facultate şi să-i ofere posibilitatea unei existențe plenare, pe un plan material şi spiritual mai ridicat, la brațul unui bărbat şi o distincție... academică. Se pare că pe acesta din urmă l-a cunoscut la fel de întîmplător şi, după ce l-a cunoscut, şi l-a însuşit fără... angoase!

Iată-l, se prezintă singur într-o scrisoare care poartă, formidabil! — aceeaşi simbolică adresă „post-restant": **„Oglinda îmi spune că sînt slab, înalt, viguros, frumos (autoîndrăgostit!?), ars de soare şi bătut de vînt, cu fața luminoasă, ochi înflăcărați; aproape total spiritualizat, eterizat".** Pînă aici, un autoportret de invidiat. Dar semnatarul scrisorii continuă: **„Mă uit în oglindă să văd că sînt frumos. Mă desfăt privindu-mă. E o sublimă încîntare... Mă joc fericit ca un copil care a descoperit un prieten drag în spatele oglinzii. Eu îmi sînt prieten, eu iubit, eu admirator şi judecător".** Trebuie să recunoaşteți că a cuceri un om atît de îndrăgostit de sine e o performanță! Dar merita eforturile. Pentru că: **„În ce mă priveşte, trăiesc bine, chiar foarte bine, la un înalt nivel; am tot ce-mi trebuie, niciodată ca în anul acesta nu am simțit de atîtea multe sute de ori că trăiesc şi cît de bine e să exişti!"** Ei bine, omul acesta este un Kanaan, un corn al abundenței. Dar tot el se completează pueril: **„Azi am băut lapte. Îmi face bine laptele. Îl iubesc ca şi pe... economie!"** Iată deci şi perspectiva discretă a unui automobil! Dar scrisorile continuă: **„Azi, marți, ora 17,00, cînd am primit înaripata scrisoare de la tine, abia am sosit de la Radiodifuziune, unde imprim în studio un interviu despre o descoperire de-a mea!"** Avem de-a face deci cu un om de ştiință, nu cu un inginer oarecare. Şi titlul e o chestiune de orgoliu în accepțiunea Ioanei, deocamdată B.

★

Între timp, pentru că tot am ajuns la această insinuare, Ioana se afla în practica penultimului an de facultate la Galați şi Braşov. În dosar sînt capsate, de asemenea, cîteva scrisori expediate soțului său — un adevărat Karenin în versiune modernă. Pentru edificare cităm cîteva rînduri: **„Dragă B. Ți-am trimis un plic pe care te rog să-l rezolvi. Trimite-mi fusta albă de tergal că nu mai am ce îmbrăca! Am slăbit foarte mult... Aştept să-mi trimiți un pachet cu fructe şi un kilogram de miere şi dacă găseşti jumătate de kilogram de ulei de măsline sau porumb, ouă. P.S. Ai grijă şi răspunde-mi şi rezolvă cît mai repede."** Credem că scrisoarea nu necesită comentarii la stilul şi imaginația autoarei.

În acelaşi timp, „omul de ştiință", pe numele lui adevărat Ion Vişan, se interesa îngrijorat: **„Nu ştiu dacă ai primit şi cele 200 de lei pe care ți le-am trimis..."** Pentru că Ioanei B. îi place să trăiască bine. O sperie lipsurile pecuniare şi atunci cere disperată şi fără scrupule oricui!

★

Viața aceasta dublă a obosit-o. Era greu să-şi justifice nopțile de absență, săptămînile petrecute la mare sau la munte în compania unor necunoscuți... Şi, în clipa în care a simțit că se iveşte, prin relația deschisă cu Ion Vişan, un nou debuşeu sentimental, a lăsat pe masă un bilet scris în grabă cu creionul: **„Am plecat, merg la mama, apoi unde oi putea. Lucrurile le-am luat, în afara notițelor. Îți doresc o viață lungă. Ioana".** Scurt, concis, ca şi cum ar fi spus că a plecat la piață după zarzavat! Şi s-a mutat în vastul apartament al... „savantului", aşteptînd acțiunea şi sentința de divorț. Că pe acesta din urmă evoluția brutală a lucrurilor l-a cam alarmat se vede din ultima epistolă transmisă prin acelaşi „post-restant": **„Scrisorile mele? Nu este cazul să le păstrezi, ai dovedit că nu stăpîneşti regulile conspirației. Fă în aşa fel ca să avem linişte şi bună înțelegere".** Dar cum altfel s-ar fi pronunțat sentința de divorț dacă Ioana B. nu-şi lăsa corespondența în mîinile soțului ca argumente concrete, indubitabile pentru desfacerea căsătoriei? Cu indiferență şi cinism ea a aruncat în mîinile inginerului B. chiar dovezile scrise ale noului racolaj sentimental. Acesta le-a prezentat în instanță şi căsătoria s-a desfăcut. Avea desigur cine să plătească multiplele cheltuieli de judecată.

★

Şi iată-ne citind la rubrica de „mică publicitate" anunțul matrimonial, plin de candoare şi de umor al familiei Mărăcine, care face cunoscut rudelor şi... lumii întregi căsătoria fiicei lor fostă Mărăcine, fostă B. şi fostă... cu: Ion Vişan. De unde se vede că aventurile se încheie cu happy-and nu numai în filmele de aventuri, ci uneori şi în viața de toate zilele. Desigur, actualul ei soț ştie prea puține lucruri despre existența plină de meandre şi de convulsii a Ioanei şi e puțin probabil că-l interesează deocamdată. Nu e exclus ca peregrinările sentimentale ale Ioanei să continue. Şi atunci... Probabil Ioana va căuta un nou salt mortal în brațele altor prieteni şi o nouă căsătorie care să-i aducă avantaje mai substanțiale.

★

Instanța a dat sentința ei! Noi aşteptăm verdictul dumneavoastră.

Adrian DOHOTARU

În accepțiune liberă, „copii teribili" sînt cei care se manifestă precoce în viață, realizînd performanțe adeseori geniale, pe care omenirea și le însușește cu generozitate și entuziasm. Mulți din marii oameni de cultură, de artă și știință au realizat creații de valoare încă din anii celei mai fragede tinereți ; ei s-au manifestat printr-o capacitate de sinteză și de previziune extraordinară, prin răsturnarea aproape verticală a unor concepții și idei despre lume și viață, prin negarea vehementă a erorilor în care s-a crezut adeseori secole întregi. Ochii lor evanescenți, privirea penetrantă, extatică, expresia tulburătoare, patetică ne urmăresc prin viață din galeriile de portrete afișate pe culoarele școlilor. Gestul lor era furtunos, brusc, uneori brutal comentat de contemporanii amatori de cancanuri, poate cu oarecare condescendență și dispreț. Ei au violat conformismul social, reprezentînd întotdeauna poziții noi, progresiste, fiind factori determinanți în orientarea gîndirii filozofice, științifice, estetice a timpului, Mozart, Beethoven, Rimbaud, Cocteau, Eminescu, Iorga, Einstein reprezintă vîrste pe care le purtăm parcă în noi înșine și adeseori ne mîndrim cînd împlinim anii la care acești nobili eroi, pentru că sînt eroi, dăruiau omenirii opere nemuritoare.

Dar performanțele lor intelectuale au avut întotdeauna o acoperire fundamentală în muncă și viețile lor, adeseori paralele, se întilnesc undeva, într-un punct, poate în infinit, prin ceea ce au lăsat omenirii drept moștenire, prin pilda morală a sacrificiilor și jertfelor pe care le-au făcut din altruism, din generozitate umană.

„Teribiliștii" însă fac parte dintr-o categorie socială interlopă, ei sînt înzestrați de obicei cu un teribil simț al contradicției, ei caută să submineze echilibrul și armonia prin efecte exterioare ; sînt în cele din urmă niște revoltați care pedalează în gol. Dacă toți oamenii de bun simț se salută între ei, își adresează cuvinte mai mult sau mai puțin expresive, poartă o îmbrăcăminte corectă și au o ținută distinsă, apoi teribiliștii refuză salutul ca să nu pară conformiști, vorbesc în onomatopee ca să pară subtili, se îmbracă violent ca să șocheze ; pentru că e mult mai ușor să negi, este spectaculos să contrazici, dar e greu să afirmi, să creezi !

Noțiunile de „copii teribili" și „teribiliști" sînt prin ele însele contradictorii ! Cum se va vedea, mai „la concret", în cele ce urmează și în cele ce vor urma, după ce vom afla și părerile dumneavoastră, stimați cititori.

„COPIII TERIBILI" ȘI „TERIBILIȘTII"

Mărturisesc, termenul îmi jignește timpanul, ca și rădăcina lui „teribil" din care se trage. Prefer „grozavul" și verbul „a se grozăvi", care acoperă noțiunea la nuanță și infinitezimal.

Aparțin unei generații intrată în cetate în anul 1930 și care și-a făcut debuturile „grozăvindu-se". Am purtat timp de un semestru, staționat în fața „Capșei", pe vremea aceea o cafenea exclusiv scriitoricească, un baston mai mare decît înălțimea mea, Brahim se fudulea, în fața aceleiași vitrine, cu un fes în cap, Eugen Ionescu, astăzi cu un **o** în coadă, acosta la aceeași vreme bătrîne pe care le ruga să-l ia în brațe, să-l poarte pînă peste drum la cafeneaua „Royal", un altul și-a făcut într-o zi intrarea în cenaclul lui Lovinescu cu părul vopsit violet. „Ne grozăveam" psihologic și vestimentar. Un an mai tîrziu eram directorul unei reviste, „Alge", tipărită pe hîrtie colorată și purtînd pe copertă un desen voind să simbolizeze o explozie și o catastrofă. Ne sileam, năzuiam „să-i epatăm pe burghezi" și să evadăm dintr-un anonimat iremediabil pe calea scandalului. Foarte curînd ne-am dat seama de vanitatea totală a travestiului nostru moral. În loc să epatăm, distram o galerie indiferentă, amatoare în cel mai bun caz de spectacole gratuite. Ne scandalizam, amuzam, nu zvîrleam însă în aer soarta pămîntului, cum am fi dorit, ne complăceam în complicitatea unor bufonerii inutile, deci jalnice. Am renunțat. Spectacolul vieții — eram cu trei ani înaintea evenimentelor din februarie 1933 — se prezenta prea tragic, prea violent și prea încordat, ca să ne mai permitem luxul de a ne „grozăvi". Oricum, însă, înțeles cu ochii de astăzi, fenomenul ni se pare firesc, explicabil ! Revoltați împotriva unei lumi în mijlocul căreia naufragiam, căutam o cale, chiar dacă nu întotdeauna dreaptă.

Mă întreb însă — și vă rog să nu credeți că e vorba de nedumerirea unui om bătrîn — împotriva cui se „grozăvesc" astăzi, vestimentar și psihologic, unii tineri confrați ? Înțeleg că orice generație e încredințată de primordialitatea ei. Sînt gata să cad de acord cu un sentiment al impetuozității.

Fără obiect și scop, „teribilismul contemporan" nu mai amuză pe nimeni, nu epatează, demostrîndu-se mai inutil ca al nostru, mai sortit unui grabnic faliment.

Încep să cred că cel mai seducător „teribilism" al orei actuale — și nu numai la noi — pe glob e seriozitatea.

Cînd citesc că un fizician în vîrstă de 27 de ani e propus la premiul Nobel pentru niște lucrări făcute, sau începute acum zece ani, acest teribilism — oricît ar suna termenul de sălbatec, mă cucerește.

Acum cîtva timp am primit vizita unui băiat de șaisprezece ani. Avea ochii albaștri, de o puritate fermecătoare, și nu trecuse încă la uzul cravatei. M-a ținut două ore de vorbă în care mi-a înfățișat proiectele sale literare. La sfîrșit mi-a propus scrierea în colaborare a unei piese. „Cred, mi-a mărturisit inocent, că împreună vom face o treabă bună, fiindcă dumneavoastră aveți talent, în timp ce eu am geniu". Mi-a venit să-l sărut. Fiindcă „teribil" în încrederea lui, era cinstit și serios.

Aurel BARANGA

★

După părerea mea, teribilismul oferă un subiect deosebit de interesant, în special pentru cercetătorii din domeniul psihologiei și ai psihologiei sociale. Dacă în manifestările sale exterioare el prezintă — într-un grad mai mare sau mai mic — unele trăsături generale comune, excesivitatea, dorința de a șoca, tendința de a se impune cu ostentație prin mijloace exagerate, uneori violente, mecanismele care îl declanșează prezintă o mare varietate și complexitate. Există teribilismul copiilor minune, care, atunci cînd nu este însoțit de excesele răsfățului și ale unui orgoliu incipient, se identifică cu precocitatea. De multe ori spontaneitatea, izbucnirile de sinceritate prea directe, devin teribilisme în ochii unor conformiști cuminți. Acestea sînt însă forme minore ale teribilismului — poate chiar teribilisme aparente — care reprezintă, într-o manifestare ponderată, nu lipsită de istețime și o nuanță de umor, un atribut al tinereții. Adevăratul teribilism începe acolo unde exprimă vederi periculoase în dezvoltarea personalității, cu repercusiuni nocive asupra comportamentului moral și a atitudinii generale față de viață și societate. Este vorba în acest caz în esență de o reacție denaturată, neadecvată la o situație conflictuală — fie pe plan individual, cînd unele manifestări de teribilism nu sînt decît disimularea unei mari timidități sau a unui complex de inferioritate, reprezentînd un efort nereușit de depășire, fie pe planul relațiilor dintre generații, cînd teribilismul ia forma nesupunerii și a unei independențe abuzive, fie pe plan moral și general social cînd este o manifestare a imposibilității de orientare, adaptare și integrare a individului în societate. Pe acest plan teribilismul se manifestă într-un mod excesiv în cadrul contradicțiilor antagoniste inerente relațiilor capitaliste, luînd fie forme protestatare care se consumă în propria lor disperare, ca în cazul furioșilor dramaturgiei lui Osborne, fie forma unor încercări extravagante de a depăși blazarea și plictiseala unei vieți lipsite de perspectivă. Din punct de vedere etic, teribilismul reprezintă, cu deosebire în aceste forme, rezultatul imposibilității de a sesiza valorile autentice, de a alege mijloacele adecvate pentru o acțiune eficientă, pozitivă, ascunzînd sub aparența curajului și a nepăsării, neliniștea și slăbiciunea. În țările capitaliste, acolo unde capătă proporțiile unui fenomen de masă, teribilismul constituie o problemă acută, tipică crizei generale sociale și morale. În condițiile societății noastre, teribilismul este incompatibil cu conștiința morală și politică, cu idealurile tineretului nostru. Din cîte cunosc din viața și activitatea mea, cred că sînt îndreptățită să afirm că teribilismul reprezintă o excepție în comportarea tinerilor noștri contemporani, atît în manifestările sale minore — de exemplu o ținută vestimentară ce indică un anumit gust pentru ceea ce epatează, pentru violențe, efecte tari, confundîndu-se cu snobismul — cît și în cele cu semnificații mult mai grave, în măsura în care au la bază lacune îngrijorătoare în dezvoltarea caracterului, a concepției despre moralitate și pot exercita prin aparenta superioritate o influență nefastă — cum ar fi disprețul pentru disciplină și conștiinciozitate, pentru relații între sexe bazate pe respect și politețe etc., oferind dovada sigură a unei educații greșite, care a încurajat superficialitatea, neseriozitatea și îngîmfarea, cît și o falsă idee despre ceea ce înseamnă „ a te descurca" în lume. Caracterul de excepție nu scade, ci, dimpotrivă, accentuează gravitatea unor asemenea manifestări. Fiind străine esenței relațiilor și moralei socialiste, ele depășesc limitele normalului și trebuie considerate și tratate ca atare

Liuba MIROS
cercetător la Institutul de cercetări filozofice al Academiei Republicii Socialiste România

★

S-ar putea spune ca apariția unei comportări teribiliste nu este marcată de la început de ceva ostentativ în acest sens. Teribilistul a fost un om obișnuit, înzestrat, ca toți oamenii, cu dorința firească și legitimă de a fi o personalitate bine conturată. Mai ales la vîrsta adolescenței și ulterior în perioada de formare, omul dorește să facă ceva prin care să-i uimească pe cei din jur, să aibă succese răsunătoare. Entuziasmul și îndrăzneala sînt izvoare ale creației și ele își găsesc o deplină încurajare în societatea noastră. Dorința de a face ceva eroic, răsunător, nu înseamnă teribilism. Ea rămîne însă fără efect și devine teribilism dacă nu i se adaugă străduința de asimilare a elementelor necesare oricărei realizări, adică a valorilor culturale, profesionale, ideologice, etice etc. A realiza ceva înseamnă a fi pregătit, a te specializa, a depune efort și a fi perseverent și pasionat pentru a da viață proiectelor. Aici intervin însă greutăți, mai ales că eforturile nu par a conține nimic spectaculos. Oamenii care fac aceste eforturi nu devin teribiliști, dar se afirmă cu strălucire ca oameni capabili și sînt apreciați și stimați. Cei care ocolesc însă eforturile și caută originalitatea și senzaționalul cu orice preț devin teribiliști autentici. Ocolind munca dar păstrînd dorința de afirmare, ei înmagazinează treptat și mijloace nefirești pentru a atrage atenția asupra lor.

Intenția de a face ceva deosebit, ceva care să-i facă strălucitori, devine lipsită de suport real și în lipsa acestuia teribilistul începe substituirile. În loc de cunoștințe temeinice el caută formule stereotipe, care nu spun nimic, dar care pot crea confuzii și care pot învălui adevărata valoare celor care nu pricep. În loc de a cunoaște realitatea și de a vorbi în cunoștință de cauză, el lansează idei unilaterale care uimesc prin caracterul lor excentric, dar care nu au nici o legătură cu existența reală concretă și complexă. În loc să se comporte după normele bunei cuviințe, el adoptă sfidarea, ba și uzanțele huliganismului. În loc să se îmbrace după regulile bunului simț, ale frumosului, el găsește elemente de impopoțonare, care să-l pună în evidență. În loc de a se îngriji, imită obiceiuri primitive. În sfîrșit, nereușind să cunoască oamenii și valorile umane, le etichetează la întîmplare, fără nici un criteriu, manifestînd fascinație față de false valori și sfidîndu-le pe cele autentice. Urmarea este că teribilistul este un om izolat, într-o lume care creează și asimilează valori și că el nu are nici o forță. El vrea să facă dovada puterii sale dar uită că aceasta se măsoară nu după zgomotul făcut, ci după binele care l-a adus. Fiind însă un izolat și viața noastră dezmințindu-l la orice pas, el o duce tot mai greu.

Gh. BERESCU
cercetător la Institutul de filozofie al Academiei Republicii Socialiste România

EXISTĂ O FORMULĂ A TEATRULUI STUDENŢESC?

Sub titlul „Există o formulă a teatrului studenţesc?“ revista noastră a publicat, în numărul trecut, prima opinie privind această problemă de actualitate, invitînd să-şi spună cuvîntul în continuare activişti culturali, instructori, studenţi, oameni de teatru. Pe adresa redacţiei au sosit o serie de intervenţii. Redăm cîteva:

Arh. **PETRE PUFAN** — instructorul formaţiei Institutului de arhitectură din Bucureşti:

Teatrul studenţesc trebuie să urmeze un drum limpede pentru a se putea consacra în cele două ipostaze caracteristice: ca act artistic şi educativ.

Calitatea artistică nu decurge din statutul oficial: teatrul profesionist sau teatrul de amatori, graniţele dintre cele două modalităţi de manifestare a artei teatrale urmind a se topi în însăşi calitatea artistică a spectacolului. Deci, primul obiectiv ce poate fi urmărit este acela al înţelegerii şi exprimării artistice, fără nici un fel de concesie în această privinţă.

Recrutarea talentelor şi îndrumarea lor printr-un program statornic devine o îndatorire stringentă, deoarece înclinaţiile şi aptitudinile artistice ale studenţilor care vor evolua în acest cadru se impun a fi cultivate şi instruite. Teatrul contemporan implică o largă cultură, cerinţă evidentă pentru interpret, pentru regizor şi scenograf cît, mai ales, pentru scriitorul dramatic.

Crearea teatrului studenţesc cere a fi susţinută şi chiar precedată de o concepţie studenţească asupra genului de spectacole, a interpretării şi punerii în scenă, proprii psihologiei vîrstei şi interesului cultural specific (tradiţie care aş putea spune că s-a şi înfiripat).

În această privinţă cred că spectacolul studenţesc se remarcă prin căutarea drumului propriu, chiar dacă acesta ar însemna un autentic experiment. Colectivul Institutului de arhitectură în spectacolele prezentate a urmărit nu o transpunere conformistă a textelor, sau copierea unor modalităţi regizorale cunoscute, ci o imagine cu totul nouă. Izvorul viziunii interpretative a fost însăşi cunoaşterea vieţii, a oamenilor, fapte care, odată înţelese, au fost recompuse din unghiul specific vîrstei studenţeşti; accentuarea trăsăturilor profund umane, înnobilarea acestora, puritatea lor am putea spune, prin sinceritatea cu care au fost tratate pe scenă, sublinierea vigoarei şi totodată a sensibilităţii personajelor, în sfîrşit proiectarea lor într-o perspectivă optimistă, de încredere faţă de actul de viaţă, iată ce ne-am propus să înfăptuim.

De aceea, sînt convins că spectacolul studenţesc trebuie să devină o amplă sinteză, cu totul reprezentativă, pentru talentul şi capacitatea de invenţiune scenică, prin modul de gîndire al unei tinereţi mature, prin reflectarea unor tradiţii naţionale împrospătate, convingătoare prin însuşirea unei optici esenţial contemporane. Spectacol care să fie străbătut de un ideal etic viguros, autentic, idealul noului nostru mod de viaţă.

Discuţia iniţiată de revista „Viaţa studenţească“, cu scopul mărturisit de a dezbate formula teatrului studenţesc, problemele lui de actualitate, la început de an universitar, mi se pare un lucru extrem de util, pentru care merită toate felicitările.

NICOLETA TOIA — studentă, anul III, secţia regie a I.A.T.C.:

Că nu avem o formulă de teatru studenţesc e adevărat. Dar că nu avem nici un repertoriu dramatic, care să-l alimenteze cît de cît, e şi mai adevărat. Aici, cred, trebuie căutat punctul nevralgic.

Deci, ce să joace studenţii? Piese bune în multe acte, ca „Suflete tari“ sau „Moartea unui artist“ — care pun o mie şi una de probleme? Piesuţe subţirele ca „Grădina cu trandafiri“ sau „O fată îşi caută fericirea“, texte fără pic de consistenţă dramatică, alimentind superficialitatea şi lipsa de gust a spectatorilor? De ce — pentru că au rătăcit printre „personaje“ cîte un student şi sînt deci „pe specific“?

Pînă cînd vom avea aceste piese s-ar mai găsi şi alte soluţii. Se spune că vîrsta studenţiei este vîrsta maximei sensibilităţi şi receptivităţi spirituale. Dacă e aşa, atunci înseamnă, în principiu, că valorile culturale ce ni se transmit de peste veacuri pot fi fructificate major în lumea studenţească. Simţirea tînără, avîntul, dorul de cunoaştere, pot face — şi fac — din tinereţe raisoneur-ul ideal, capabil să îmbine, în chipul cel mai fericit, trecutul cu prezentul şi cu viitorul. Căci acesta este teatrul. Deci, pe o scenă studenţească, povestea lui Rodrig şi a Ximenei, a lui Romeo şi a Julietei poate prinde viaţă numai aşa cum o simt şi o înţeleg nişte tineri de vîrsta acestor eroi, evidenţiind valorile lor morale eterne — nu înecată în ştrasuri şi catifele, cum o ştie din tinereţe actorul X, care a jucat zece ani Groparul din Hamlet în trupa celebrului Y şi acum face un „ciubuc“ la o echipă studenţească.

Dramaturgii noştri dinainte de Caragiale, rămaşi pentru majoritatea dintre noi în obscuritate, au scris piese scurte pline de învăţăminte atît de necesare uneori! Căci, pe o scenă studenţească teatrul trebuie să fie mai mult ca oriunde un **mijloc de educaţie.** Mai mult, cred că alegerea unei piese trebuie făcută în primul rînd din acest punct de vedere: **eficienţa ei educativă.** Şi dramaturgia clasică rămîne o înaltă şcoală de virtute, de dragul căreia se pot sacrifica uneori cîteva ore.

Bineînţeles, teatrul contemporan e mai comod de practicat. Dar dificil de selecţionat, căci tentaţia modelor uşurele e mare. Există acum în lume o predilecţie deosebită pentru piesa scurtă, şi valorile autentice — chiar dacă nu vor încăpea în enciclopedii — nu lipsesc. La noi există destul de mulţi studenţi la facultăţi de limbi străine; de ce oare activitatea lor profesională nu s-ar putea conjuga cu setea de inedit a unei formaţii studenţeşti de teatru, chinuită de febra căutării? Poate pentru că nu avem o asemenea formaţie. E drept, a existat o atare experienţă acum vreo 2 ani la Arhitectură, dar cu o floare...

Lucrul cel mai de neînţeles pentru mine rămîne însă absenţa aproape totală, din activitatea cenaclurilor şi a cercurilor de creaţie studenţeşti, a preocupărilor pentru literatura dramatică. Se scrie multă poezie, din cînd în cînd proză şi mai de loc dramaturgie. De ce?

Şi poezia poate deveni spectacol — spectacol tînăr, vibrant, cald dacă acesta e scutit de exhibiţii regizorale sau de tam-tam-uri lozincarde, dacă e acordat cu lira sincerităţii şi a modului de simţire specific vîrstei. La fel şi multe pagini de proză — dramatizate inteligent şi neapărat avînd **ceva** a ne spune. Un spectacol studenţesc de teatru trebuie să fie înainte de toate **militant,** iar simpla înscenare, mai mult sau mai puţin corectă, a unui text, aşa cum se întîmplă acum, nu poate răspunde nicicum acestui imperativ.

Formulele scenice pot fi dintre cele mai neaşteptate, în funcţie de sursa din care izvorăsc, adică tot de... repertoriu. Restul se învaţă mai lesne — printr-o legătură mai strînsă cu institutul nostru, cu teatrele, **printr-un eventual studio regizoral care să funcţioneze sub o conducere competentă etc.**

Primăvara — reproducere din expoziţia de succes a tînărului pictor şi asistent universitar **GRIGORE VASILE.**

Plastica modernă şi exigenţa realismului

Diversitatea realităţii însăşi impune diversitatea perspectivelor artistice, condiţia esenţială pentru a păstra artei caracterul său de limbaj, deci de comunicare, ţine de atitudinea estetică realistă. Omul trebuie să găsească întotdeauna în artă imaginea lui însuşi sau a sentimentelor sale esenţiale.

Atît figurativul cît şi nonfigurativul sînt modalităţi posibile pentru realizarea acestui limbaj. Cum arta figurativă nu-i o fotografie, o copie a aparenţelor, o identificare „strictu sensu“ a realităţii ci **viziune realistă**, tot aşa şi nonfigurativul nu-i o abstracţie dincolo de contingent ci în cazurile artiştilor probi devine aceeaşi viziune realistă. Două din ultimele expoziţii ne pot sluji de argument în acest sens.

Gabriela Drăguţ încearcă o apropiere, poate excesivă, de obiecte. Din numeroasele flori pe care le pictează desprinde culoarea — şi aceasta devine tonalitatea unică a tablourilor: albastrul „Florilor de levănţică“, albastrul-verde al „Florilor de cîmp“, roşul stins al „Florilor bătrîneşti“. Desprinde apoi forma florii, utilizînd-o în reprezentări geometrice simple, fundamentale, transformînd-o în simbol, în motiv care se transferă şi tablourilor înfăţişînd figuri umane, portrete de ţărănci îndeosebi. Înfăţişări hieratice, statuare, ţărăncile Gabrielei Drăguţ sînt legate de simbolurile florale ca însoţire esenţială, expresie a unei viziuni concentrate, tinzînd spre maturizare artistică.

Dimpotrivă, Otilia Grosu se depărtează voit de obiecte. Conturile se simplifică şi se convertesc în forme geometrice, mai ales dreptunghiulare — „Oraş în soare“, „Peisaj arădean“ — înlănţuirea lor caută un ritm. În această realitate estompată corpul uman se aşează în prim plan, dominînd fundalul încremenit într-un gest, într-o poziţie. Nudurile pictate într-un galben strident refuză mişcarea, căutînd o supremă formă a expresivităţii corpului uman.

Culorile se confundă uneori, se încrucişează, părăsind geometria uscată; florile Otiliei Grosu se constituie dintr-un mozaic de pete vii, sînt florile privite de la distanţă, contopite, bucurie colorată a ochiului: „Straturi de pansele“, „Răsaduri“, „Garofiţe“.

Alteori, în ţesături ca „Tinereţe“, „Poezie“, „Noiembrie ploioasă“, ambele procedee: geometrizarea spaţiului, în care realitatea e uşor recognoscibilă şi circulaţia motivelor poetice (siluetele brune, zvelte ale copacilor, eternă tindere spre perfecţiune, elevaţie spirituală) sînt prezentate simultan, mărturie a permanentului efort de transfigurare modernă a lumii printr-o viziune principial realistă.

Căutările tinerilor noştri pictori dovedesc în cele mai multe cazuri înţelegerea profundă a rostului comunicării valorilor umane. Reuşite sau parţiale eşecuri, ele rămîn trepte de remarcat în drumul spre cucerirea modalităţii apte să traducă înţelesurile existenţei.

Eugen PATRICHE

TRIBUNA STUDENȚEASCĂ

TRICOLORUL

Versuri și muzică de Ciprian Porumbescu

Trei culori cunosc pe lume
Ce le țin ca sfînt odor.
Sînt culori de-un vechi renume
Amintiri de-un brav popor,
Sînt culori de-un vechi renume
Amintiri de-un brav popor.

Roșu-i focul ce-mi străbate
Inima plină de dor
Pentru sfînta libertate
Și al țării viitor,
Pentru sfînta libertate
Și al țării viitor.

Auriu ca mîndrul soare
Fi-v-al nostru viitor,
Pururea-n eternă floare,
Pururea strălucitor.
Pururea-n eternă floare,
Pururea strălucitor.

Iar albastru e credința
Pentru țară ce-o nutrim
Patriei înfloritoare
Credincioși în veci să-i fim.
Patriei înfloritoare
Credincioși în veci să-i fim.

Cît pe cer și cît în lume
Vor fi aste trei culori
Vom avea un falnic nume
Și un falnic viitor.
Vom avea un falnic nume
Și un falnic viitor.

TINERETEA – PRIN FLACĂRA CÎNTECULUI

Tinerețea, entuziasmul, plenitudinea, visarea cutezătoare sînt atribute permanente ale vieții studențești și totodată factori activi, în munca de însușire și perfecționare a cunoștințelor. Anii de studenție din viața unui intelectual rămîn o permanentă „zonă lirică", spre care fiecare se reintoarce cu îndreptățită nostalgie. Cîntecul studențesc — și nu numai acesta — cîntecul de inspirație majoră a elanurilor tinereții este și trebuie să fie o flacără prin care ne trecem vîrsta. Cîntecul, expresie concentrată și armonioasă a celor mai nobile sentimente, trebuie să răsune cu fiecare prilej ivit de-a lungul vieții noastre studențești ; el este cel care ne însoțește la deschiderea și închiderea adunărilor U.T.C., la acțiunile de muncă patriotică, la reuniunile tovărășești, în excursii, precum și în alte împrejurări caracteristice entuziasmului nostru.

Dar oare cîntecul cu tematică studențească este îndreptățit să-și aibă individualitatea lui specifică în cadrul preocupărilor studențești ?

Iată cîteva opinii pe care le susțin compozitorii, profesorii și studenții înșiși :

CÎNTECUL STUDENȚESC ȘI TRADIȚIA

— De fapt, noi avem nevoie nu numai de compoziții cu caracter strict studențesc, ci de tot felul de cîntece tinerești, avîntate și mobilizatoare — ne răspunde compozitorul **D. D. Botez**, artist emerit. În multe din centrele studențești ale lumii există o tradiție a cîntecului încă din Evul mediu. Vechile universități din Padova, Heidelberg, Oxford n-au întrerupt niciodată această tradiție, iar compozitori renumiți au compus deseori cîntece de inspirație studențească. Dacă deschizi partitura „Carmina burana", de Carl Orff, găsești o sumedenie de cîntece cu inspirație medievală din secolele XII-XIII — între care e prezent și cîntecul studențesc.

Și noi avem o tradiție pe care sîntem datori s-o continuăm cu aceeași arzătoare dăruire ca a înaintașilor noștri. Ciprian Porumbescu a scris și a făcut să răsune cîntece studențești de un fierbinte avînt patriotic. Studenții români aflați la universitățile vieneze își aveau și ei cîntecele lor tradiționale.

Noi trebuie să punem un accent deosebit pe preluarea cîntecului românesc, precum și a unor cîntece universale. Schubert are o colecție de coruri bărbătești, printre care multe sînt compuse pentru studenții timpului său — cîntece meditative, de petrecere, excursii etc.

— E cel puțin nemotivată lipsa acestui așa de important aspect al vieții noastre studențești — ne spune profesorul **Iovan Miclea**, dirijorul corului de studio al Conservatorului „Ciprian Porumbescu" — cu atît mai mult cu cît istoria muzicii universale cunoaște în secolele XVI-XVII o perioadă de mare răspîndire a cîntecului studențesc — și tradiția se cere continuată. Cu atît mai mult se pune astăzi problema unor cîntece care să cuprindă sentimentele patriotice ale studenților. Ca orice aspect al artei adevărate, cîntecul și-a avut rolul său istoric în dezvoltarea culturală a popoarelor.

NECESITATEA CÎNTECULUI

Constantin Pavlide, student la Institutul politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej", Facultatea de mecanică, anul III :

— Sînt suficiente împrejurări în viața noastră studențească, în care astfel de cîntece sînt imperios solicitate. Cîntecul ar putea fi și el un factor care ar contribui la o coeziune armonioasă între studenții de la mai multe facultăți — și de aici la stimularea unor preocupări multilaterale, de natură științifică, la închegarea unor trainice prietenii etc.

Petre Lăzărescu, anul IV Facultatea de limbă și literatură română :

— Fiind cu cîțiva ani mai în vîrstă decît majoritatea colegilor mei, eu am satisfăcut deja stagiul militar și fac această mențiune doar din dorința de a ilustra cît mai convingător cele ce voi adăuga. În armată, conștienți de rolul stimulator, mobilizator al cîntecului, se programau ore speciale pentru învățarea unor astfel de cîntece. Nu vă mai vorbesc despre puterea evocatoare pe care mi-o trezesc acum — și nu numai mie — aceste melodii dinamice. Mă gîndesc că în acest sens s-ar putea face ceva util și în timpul vieții noastre de studenți.

AVEM CÎNTECE STUDENȚEȘTI SATISFĂCĂTOARE ?

Toți cei cărora le-am adresat această întrebare ne-au răspuns cu un **NU hotărît și argumentat.**

Constantin Atanasiu, președintele Consiliului A.S. din Institutul politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" :

— Cred că această chestiune este deosebit de importantă, dar niciodată ea nu a constituit **în mod special** o problemă de discuție în atenția profesorilor și nici a organelor A. S. Cred că la conferințele periodice ale U.T.C. și ale asociațiilor studențești trebuie dezbătută și inclusă în planurile noastre de activitate și această sarcină — a reluării cîntecului de masă și în special a celui cu tematică studențească.

Anton Dogaru și **Dan Buciu**, anul V, secția de compoziție la Conservatorul „Ciprian Porumbescu" :

— Problema s-ar putea pune din două puncte de vedere : dacă avem un număr satisfăcător de melodii studențești și dacă ele îndeplinesc cerințele obligatorii ale calității. Și într-un caz și-n altul noi răspundem tot negativ ; în afară de „Gaudeamus igitur" nu mai există un alt cîntec cu tematică studențească.

— Și totuși Radiodifuziunea aproape zilnic ne propune pînă la sațietate audiția cîtorva melodii dintre care una, cîntată pe de-asupra și de solista de muzică ușoară cam lipsită de inefabilul interpretării, se cheamă nici mai mult, nici mai puțin : „Frumoasă-i viața de student !"...

— Hotărît, NU ! Se spune despre noi, „conservatoriștii", că sîntem „surzi" la muzica ușoară. Adevărul este că și noi o îndrăgim, dar melodiile din care ați și citat un titlu sînt inexistente ca artă, ba chiar vulgarizatoare ale unei teme atît de dragi.

SITUAȚIE IREMEDIABILĂ ?

Prof. Iovan Miclea : — Avem nevoie de cîntece noi, scrise într-o formă accesibilă masei de studenți, concentrate, armonioase, avîntate ca melodie și ritm (și nu într-o manieră aventuroasă de realizare tehnică, sfidînd regulile de unitate ale artei). Cu necesitate se impune organizarea unui concurs inițiat de Uniunea Compozitorilor în colaborare cu Uniunea Scriitorilor și Uniunea Asociaților Studenților din România, la care să poată participa și neprofesioniști, pentru promovarea unor compoziții originale (imnuri, marșuri și cîntece de muzică ușoară cu tematică studențească). E necesar să avem cîntece nu de moment, ci de o lungă valabilitate, cîntece pe profilul institutelor, imnul așa-zis al „bobocilor", cîntece care ar putea să predomine la manifestările de închidere a cursurilor la sfîrșit de an studențesc, la terminarea frumoasei perioade de studiu universitar, cu ocazia acțiunilor colective de muncă patriotică etc.

Cred că ar îndeplini o cerință de o imensă actualitate înființarea unei colecții de cîntece tinerești și studențești de către Editura didactică și pedagogică.

Anton Dogaru și **Dan Buciu** : — Un prim pas spre îndreptarea lucrurilor l-ar putea face revista „Viața studențească" republicînd unele cîntece care și-au dovedit viabilitatea și lansînd altele noi. Dar un sprijin la fel de eficace l-am putea aduce și noi, cei de la Conservator, prin studenții-instructori, care, în funcție de programul de învățămînt se pot deplasa regulat la diferite institute, facilitînd învățarea nu numai a imnului „Gaudeaumus", ci și a altor melodii inspirate din viața studenților. Lucrul acesta a fost aplicat deja cu succese frumoase la Institutul politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej", la Institutul agronomic, la Institutul de arhitectură.

— Pentru promovarea unor cîntece originale inspirate din diverse momente ale vieții studențești, a cîntecelor de masă, de dragoste etc. ce sugestii ne puteți da ?

— O acțiune în acest sens a inițiat-o — deși parțial — revista „Amfiteatru" printr-un concurs la care s-a premiat o lucrare meritorie a lui Costin Miereanu. Am spus „parțial" deoarece am dori organizarea unui concurs **numai** de cîntece studențești, precum și de poezie scrisă pentru astfel de melodii, cu condiția unei comisii de selecție specializate din care să facă parte și profesori-compozitori. Radiodifuziunea, în timpul afectat emisiunii „Gaudeamus" ar putea să transmită cu șanse mari de popularizare în rîndul studenților compozițiile premiate. Multe talente sînt și la Conservatorul nostru ; nu de mult, colegul nostru Nica Grigore a obținut premiul ziarului „Scînteia tineretului" la un concurs muzical cu tematică înrudită cu a celui pe care-l propunem. Iar cercurile literare ale facultăților, cu precădere cel de la Facultatea de limbă și literatură română, trebuie să dezbată cu seriozitate și această problemă.

ÎN LOC DE CONCLUZII

E cert că există un interes unanim, uneori poate numai în stare latentă, dar care, cumulat la viitoarele inițiative sugerate de studenți și profesori, ne permite să reluăm o veche, frumoasă și necesară tradiție.

În mijlocul tineretului studios, atît de talentat, se află o mulțime de creatori de muzică și poezie, care ar putea să fie înnobilați cu izbînzile unor viitoare concursuri. Toate manifestările studențești trebuie să se desfășoare antrenînd cîntece din ce în ce mai variate și de mai bună calitate poetică și melodică.

Pentru ca să putem exclama totdeauna cu îndreptățire :

Gaudeamus igitur,
juvenes dum sumus !

Gh. ISTRATE

MONUMENTELE PATRIEI — *Mausoleul eroilor de la Mărășești*

...ET CAETERA...

...ET CAETERA...

Jean Paul Belmondo și condiția actorului modern

A bout de soufle, *unul dintre cele mai semnificative filme ale „noului val" francez avea să lanseze în 1961 nu numai un mare regizor, Jean Luc Godard, dar și un mare actor — Belmondo.*

Printr-o întîmplare norocoasă aveam prilejul, cu cîtăva vreme în urmă, să întîlnesc, într-unul din bistrourile acelea mai mult sau mai puțin rafinate de pe Croisette de Nice, pe vedeta numărul 1 a ecranului francez, Jean Paul Belmondo. Cel pe care francezii îl alintă Bebel, cel căruia prietenii îi spun Jean-Paul, și Godard, care este de fapt cîte puțin din fiecare, preferă să i se spună pur și simplu Belmondo. Oricum, el rămîne mereu același. Înalt și elastic, cu o veșnică țigară de foi în colțul buzelor, surîzător și mereu glumeț, insolit și mai ales irezistibil, Belmondo împrumută ceva din farmecul aparte al unui „tendre voyou". Acesta este de fapt și titlul ultimului său film pe care îl turna în acele zile în studiourile de la Nisa, sub conducerea lui Jacques Becker.

— Va fi istoria fermecătoare a unui tînăr nu mai puțin fermecător, ale cărui unice calități consistă într-un zîmbet irezistibil și o totală lipsă de scrupule, afirmată cu toată seninătatea, iar unicul defect — acela de a se lansa în cele mai neașteptate aventuri. Aventuri care încep la volanul unei mașini pe Champs Elysée și care se sfîrșesc tot aici. Nu înainte de a trece prin plajele de la Cannes, prin apele Pacificului, prin insulele din Tahiti și mai ales prin multe, multe întîmplări neașteptate.

— Există vreo deosebire între satisfacția adusă de un rol în filmele lui Godard și cele ale unui, să zicem, Philippe de Brocca ?

— Satisfacția unui actor vine din seriozitatea muncii sale și aceasta numai în măsura în care el însuși poate verifica valoarea rolului creat. Suspens-ul, înainte de a fi o condiție, este o situație. Sînt un mare îndrăgostit al aventurii în care intru neașteptat, radical și categoric, cu toată ființa, recuperînd de-a lungul întîmplărilor încredere și dragoste de viață.

Cu filmele lui Godard este însă cu totul altceva. Ele se nasc în jurul nostru pentru că Godard este poate regizorul cel mai receptiv la temperamentul actorului. Cu ani în urmă am cunoscut stilul de muncă al lui Jean Renoir, libertatea aceea de a compune orice, de a pleca de la propriile tale interpretări. Godard este însă altfel. El construiește în jurul actorului un personaj. Intră aici munca ta și a lui în egală măsură. Într-un chip care trebuie să te păstrezi tu însuți, dar în care trebuie să se recunoască și individualitatea personajului. Este un fel de efort comun intens și, tocmai de aceea, poate tonic.

— Refuzul unui anume teatralism, o totală degajare în fața rolului, jocul simplu și direct, te apropie pe undeva de structura unui actor neprofesionist...

— Un actor care nu lasă să se simtă aparatul de luat vederi este un mare actor și nu mai este deci neprofesionist. Mi se pare a fi actor doar acela care reușește să împrumute de fiecare dată o altă identitate personajelor sale. Un om de pe stradă poate să-și joace propria sa condiție socială sau propria sa personalitate și va fi foarte natural și foarte adevărat. Pus însă să interpreteze o altă identitate, falsul va deveni evident. Sînt prea mulți diletanți și neprofesioniști ca să nu existe și cîteva excepții, poate fericite. Dar a face dintr-o modă trecătoare semnele unui fenomen serios, asta mi se pare oricum cam exagerat.

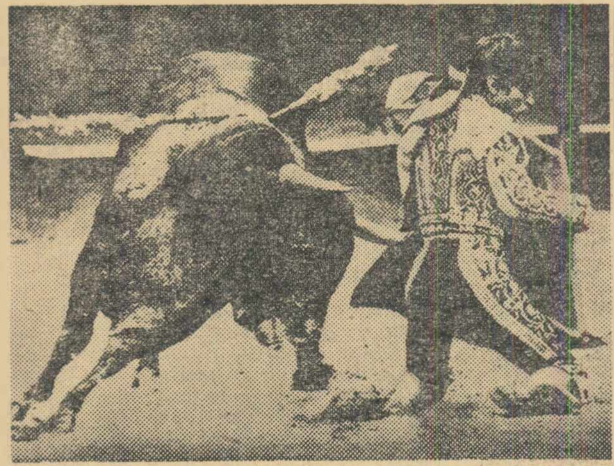
— După cîte știam, ai jucat și teatru ; ca actor, găsești că deosebirile în raport cu cinematograful sînt sensibile ?

— De loc. Pentru că artistul este unul și același. De fapt, este întotdeauna nevoie să revii în teatru : îți oferă o oarecare garanție a recunoașterii tale de către public, pentru că deabia aici contactul este direct. Din lumea teatrului păstrez și cele mai frumoase amintiri ale acelor turnee de-a lungul Franței împreună cu Annie Girardot și Guy Bedos. De altfel, voi reveni la teatru imediat ce contractele cinematografice mi-o vor permite. Intenționez să joc la T.N.P. în regia lui Jean Vilar într-un spectacol cu mai multe distribuții.

— Cred că într-un fel, Jean Paul, ai devenit un mit. Un mit ceva mai terestru la care publicul ține ceva mai mult.

— Poate, deși nu cred să fie chiar așa. Oamenii au totdeauna nevoie de mituri. Eu însă pot fi orice, numai asta nu. Adevăratul mit printre actorii francezi a fost Gérard Philippe. El însă a fost unic și ar fi stupid ca cineva să încerce astăzi să-l concureze. Niciodată nu vom putea intra atît de adînc în sufletul oamenilor așa cum a știut s-o facă el. Un mit a fost de altfel și Brigitte Bardot, dar oamenii au început să spargă vechile mituri și nu știu de ce e mai bine parcă printre muritori.

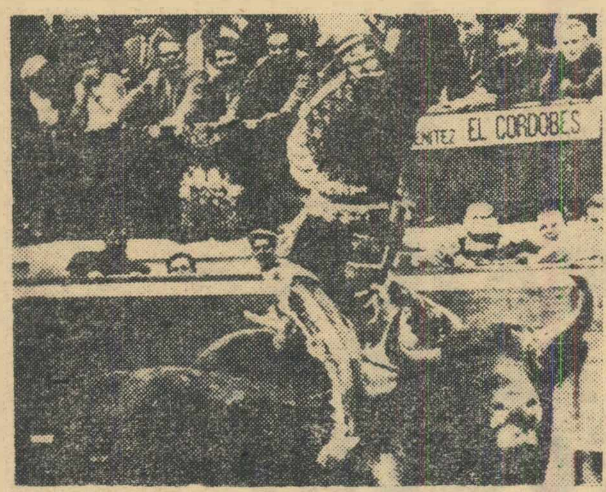
Eduard CONSTANTINESCU

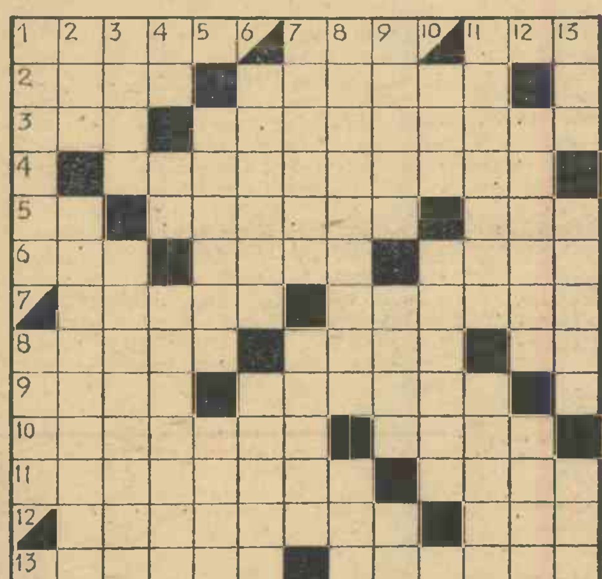
Final în cariera Cordobes?

Cu treizeci de ani în urmă nici nu se născuse, acum douăzeci de ani mai vagabonda încă pe străzile Cordobei în căutarea unei bucăți de pîine, iar în urmă cu cinci luni, în mai, dobîndea cel mai înalt titlu care poate încorona un toreador : devenea magnificul care a ucis în arenă, într-o singură lună, 31 de tauri. Legenda lui Manuel Benitez a trecut de mult granițele Spaniei, o dată cu țigările, vinurile, reclamele și baticurile care-i poartă numele de toreador : El Cordobes.

Iată însă că, într-o zi de iulie, cel care niciodată n-a avut nici cea mai mică ezitare, a avut un singur moment de neatenție și urmarea o puteți vedea în fotografiile pe care le publicăm : deznodămîntul fatal n-a putut fi evitat. La cîteva zile, magnificul Cordobes zăcea într-un spital din Paris. Zecile de mii de admiratori așteaptă însă cu încredere să-și vadă din nou favoritul triumfînd în arenă.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

ORIZONTAL

1) Afin — O bază de discuție — Se-ntinde mult. 2) Se duc învîrtindu-se — Se ascund după deget de-adevăratelea. 3) Chestie de timp — Lăcătuș de inimă. 4) Spune cu vorbele lui. 5) Cap decapitat — Trage puțin la cîntar — Nu-ți iese la tot pasul. 6) Trăznită la cap — Nu dă roade — A lua la ochi. 7) Aterizează atacînd (pl.) — Nu se deosebește. 8) Din casă în stradă — Zarzavat la praznice — Centrul razelor. 9) Bibilici mai mici — Te ajută să iei înălțime. 10) În suspensie — Sport. 11) Trecută — Plimbă vorba. 12) Fac limba ascuțită — Afluent al Dunării. 13) Urlă cît o ține gura — Bun de șters.

VERTICAL

1) Servit la domiciliu — Macagiu. 2) Merge în India — Cu două fețe. 3) Șters — Indică direcția. 4) Nota 2 — În frunte — Necredincioase. 5) O înghețată achitată — Arbore. 6) Goale pușcă — A evidenția. 7) Fac din noapte zi. — Pusă pe foc. 8) Carte, clasa întîi (pl.) — Dus. 9) Legat de comună — Pe unde pătrunde inspirația — Cu flori și rîuri. 10) Ține la bătaie — Nu-s civile. 11) La marginea mării — Se ține de rele. 12) Vorbă lungă — Greutăți. 13) Pește deshidratat — Recreație — Iese după bătaie.

Cei vechi nu gîndeau altfel...

Tatăl merită dojană dacă nu-și mărită fata la timpul cuvenit, soțul merită dojană dacă nu se apropie de soția sa la timpul potrivit. După moartea soțului, fiul merită dojană dacă nu ocrotește pe mama sa.

★

Oricare ar fi calitățile bărbatului cu care femeia s-a unit prin căsătorie legitimă, ea se împărtășește din toate ca rîul prin unirea sa cu oceanul.

★

Consumarea de băuturi îmbătătoare, vizitarea de adunări cu rău nume, despărțirea de soț, umblarea încoace și încolo, dormirea în ceasuri nepotrivite și petrecerea în casa altuia, sînt șase fapte care aduc necinste femeilor măritate.

★

Credința unuia față de celălalt să se păstreze pînă la moarte. Aceasta este, în scurt, datoria de căpetenie a bărbatului și a femeii.

★

Cine vorbește cu femeia altuia într-un loc de plimbare, în pădure, sau în crîșmă, sau la confluența a două rîuri, adică într-un loc retras, se expune la pedeapsa pentru adulter.

★

Prin fiu omul ajunge în lumile cerești, prin nepot obține nemurirea, prin strănepot se înalță în locuința Soarelui

★

Femeile măritate trebuie tratate cu respect și daruri de tații, frații, soții și cumnații lor, dacă aceștia doresc să aibă urmași numeroși.

★

Orice familie în care bărbatul trăiește în înțelegere deplină cu femeia și femeia cu bărbatul, își are asigurată fericirea pentru totdeauna.

Din Manava-Oharma-Sastra sau Cartea legii lui Manu

Verificați-vă cunoștințele

1) Prima atestare a conceptului modern de realism pentru literatură este la :

A. Champfleury
B. Bielinski
C. Taine

2) Conducătorul legendarei biblioteci din Alexandria a fost :

A. filologul și poetul Apollonios din Rodos
B. gramaticul Apollonios Dyskolos
C. geometrul Apollonios de Perga

3) Numele adevărat al lui Cloșca este :

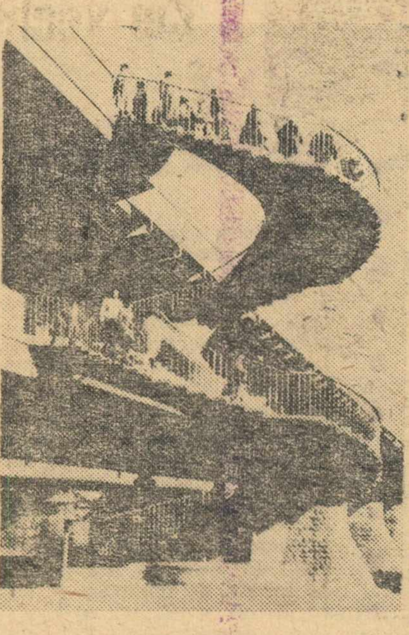
A. Ioan Oargă
B. Gheorghe Marcul
C. Vasile Ursu Nicolae

4) Fondatorul calculului diferențial și integral este considerat a fi :

A. Newton
B. Euler
C. Leibniz

Răspunsuri: 1—A; 2—A; 3—A; 4—A și C

Însemnări din Polonia

Podul „Gdanski"

Plimbare nocturnă prin vechea Varşovie

Cred că era destul de tîrziu ; deasupra tunelului, marea terasă era pustie.

M-am rezemat într-un cot de balustrada dantelată şi, cu ochii mijiţi, am privit cîteva minute în şir Vistula — cu respiraţie adîncă şi frunte senină — dormitînd între maluri ca un copil de leagăn, Mariensztatul pulsînd de lumini, asemeni împărăţiei de inimi din poveştile cu Michael Olandezul, tramvaiele rostogolindu-se zgomotos în lungul arterei Est-Vest.

Pe urmă m-am întors în Piaţa Castelului, sau „Plac Zamckowy", cum îi spun polonezii. Acolo unde arhitectul Tencalla şi sculptorul Molli au înălţat la 1644, în cinstea celui ce-a transformat capitala Mosaviei în capitală de stat polon, uriaşa coloană a regelui Sigismund al III-lea Vasa. Case ţepene cu două, trei etaje, ferestre înguste şi înalte, faţade cu decoraţie măruntă, acoperişuri de forme ciudate — topite în pîlpîitul palid al felinarelor de fier forjat...

În „Rynek Starego Miasta", cea mai frumoasă piaţă a vechiului oraş dă strania senzaţie că prezentul s-a îndepărtat. Stil renascentist, stil baroc. Clădiri dintre cele mai curioase, cu portaluri gotice. Celebra cramă „Fukier", de peste 300 de ani, unde vinul tomnatec se soarbe din pocal încrustat, „Kamienika Wojowska" — primăria din secolul XV, Muzeul „Adam Mickiewicz" — casă memorială a marelui poet, dramaturg, publicist şi om politic polonez. Şi „Pod Krokodylem", restaurantul cu boltă şi arcuri de cărămidă roşie, cu candelabre joase scăpărînd într-un feeric joc de artificii, cu alămuri licărinde ; „Pod Krokodylem", loc de întîlnire, odinioară, al oamenilor de cultură şi al artiştilor polonezi...

Apoi, statornicită, această atmosferă „de demult" ţi-apare ca ceva firesc. Zidurile medievale ale „Barbacanei" nu mai trezesc nelinişte, nu mai sînt străine, nu mai aţîţă pînă la extrem curiozitatea. Turnurile de apărare, crestate de creneluri, o rază pierdută de lună în gîtlejul vreunui portal, tăieturi înguste de fortăreaţă, liniştea nealterată, sugrumată în sunetul metalic, de strajă, al propriilor paşi — au devenit tablouri şi momente familiare. Ai uitat chiar că aparţii veacului douăzeci. Hoinăreşti printre secole, cu îmbrăcămintea în croiala epocii, fulgarinul transformat în mantie, poşeta în pungă, cordonul în spadă. Hoinăreşti pierzîndu-te în semiobscuritatea străzilor curbe, cu lampioane somnoroase deasupra uşilor şi ochi strălucitori de pisici la colţuri, pînă ce noul oraş te întîmpină brusc, cu tumultul arterelor sale şi tremurul firmelor-şerpi de neon colorat.

Un scurt popas în oraşul nou

— Să mergeţi neapărat la grădina „Saski" — mi-a recomandat hotelierul, de îndată ce l-am rugat să-mi ofere un ghid.

Aşa se explică faptul că m-am găsit în grădina lui August al II-lea de Saxa, la ora 8 dimineaţa !

Iarba crudă şi plăpîndă lăcrima în lumina soarelui, sălciile pletoase îşi unduiau spinările sub răsuflarea vîntului. Într-adevăr era frumos. Şi mai erau frumoase şi aleile însoţite de peluze ruginii şi siluetele de bronz ale statuilor baroce...

Cu pas întins, însă, m-am îndreptat către biserica „Sfînta cruce", într-una din coloanele căreia odihneşte inima lui Frederich Chopin. Pe urmă spre Parcul Lazienki în care o statuie impresionantă, cu reflex de oţel (aparţinînd sculptorului Waclaw Szymanowsky) îl înfăţişează pe ilustrul compozitor, la adăpostul unui copac ce înfruntă furtuna, cu capul uşor înclinat peste umăr, privind oamenii... După aceea — muzeul naţional : colecţii de artă antică grecească, egipteană, romană, galerii de pictură poloneză, italiană, franceză, olandeză, rusă, colecţii numismatice şi de artizanat, o expoziţie de istoria armelor poloneze.

La amiază abia m-am hotărît să mă plimb pur şi simplu pe stradă. Să tai bulevardele largi, uitîndu-mă la vitrine, să admir noile construcţii, siluetele zvelte ale marilor hoteluri „Warsawa", „Europolis", „Roxana", să cumpăr şi să expediez ilustrate, să răsfoiesc albume şi reviste la nenumăratele „Ruch", să mănînc îngheţată pe una din terasele suspendate ale bulevardului Ierozolemskich şi să mă minunez cu ce viteză pot să circule pe aici tramvaiele !

M-am dus în „Piaţa defilării" să văd şoseaua cu mozaic, în faţa „Palatului de ştiinţă şi cultură" să-i număr etajele, am trecut modernul pod „Gdanski" şi m-am întors în staţia „Stadion" a trenului electric.

Istoria unui palat regal

Palatul „Lazienki", fosta reşedinţă de vară a lui Stanislav August Poniatowski, are o istorie puţin ieşită din comun.

După elecţiunea sa la tronul Poloniei — 1764 — Stanislav a cumpărat un complex de băi de la prinţul Lubomirsky şi a hotărît să-l transforme în... palat regal. Operaţiile au fost încredinţate arhitectului Domenic Merlini, şi o întreagă suită de artişti s-au îngrijit mai mulţi ani de reuşita metamorfozei. Pînze de Rembrandt, Pierre Breughel, Fragonard, sculpturi de J. A. Houdon au luat drumul Poloniei, mobile preţioase, bronzuri, pendule pariziene — au fost aduse pentru interioare.

Pînă la ultimul război mondial Palatul a rămas intact. Fasciştii însă l-au devastat, iar în 1944 echipe speciale ale SS au străpuns pereţii cu o mie de „cuiburi" intenţionînd să-l dinamiteze. Din fericire, eliberarea Poloniei a împiedecat realizarea unei atari barbarii, aşa că reşedinţa a putut fi restaurată, printr-o muncă titanică, de către oamenii de ştiinţă polonezi.

Nişele care încadrează uşa vestibulului adăpostesc două statui baroc extrem de interesante — un Marte în repaus şi o Polonie înfloritoare — iar Cavalerul Bayard şi hatmanul Lituaniei, Vicient Gosiewski, apar reprezentaţi în două tablouri reuşite. În continuare, o sală acoperită în carouri de faianţă olandeză, supranumită şi Sala lui Bachus — cu punct de atracţie o silenă provenind din atelierul lui Jacques Jourdaens. Apoi, băile propriu-zise, din timpul lui Lubomirski, care păstrează decorul adecvat : basoreliefuri în stuc ilustrînd scene acvatice din „Metamorfozele" lui Ovidiu, o Diană la baie...

Mi se atrage atenţia asupra unei copii de Lazarini după o statuie antică a lui Venus, aşa că o notez în însemnări. Observ însă, fără alte intervenţii, în „Sala de bal" decoraţiile tavanului, un Hercule susţinut de un cerber — simbolizînd puterile infernale şi un centaur reprezentînd forţele naturii, şemineul cu un satir marsian — (orgoliul) şi un rege Midas (prostia), busturile lui Cezar, Galba, Caracala şi Adrian, un candelabru mural de Gouthier

Dintr-un anumit punct de vedere, interesant este şi cabinetul portretelor : familia regală şi nevestele morganatice ale regelui sînt redate cu o fidelitate înduioşătoare...

M-am oprit mai mult în faţa colecţiei de pînze olandeze şi flamande din galeria de pictură...

Afară am fotografiat castelul, terasa care coboară pînă la lac şi copiile statuilor „Gladiatorii" de Borghese.

Roxana COSTACHE

Studenţi olandezi demonstrînd împotriva intervenţiei americane în Vietnam

Festival studenţesc la Nanterre

Desfăşurat cu cîtva timp în urmă, sub egida U.N.E.F., Festivalul a constituit o valoroasă trecere în revistă a forţelor artistice studenţeşti din peste 40 de ţări. Mai mult de 1 200 studenţi de peste hotare au răspuns chemării colegilor francezi, venind la Nanterre spre a lua parte la programele artistice şi colocviile care, prin nivelul producţiilor şi dezbaterilor, s-au impus atenţiei celor mai avizate cercuri.

Iată doar cîteva spicuiri din lista participanţilor şi a programelor prezentate :

— douăzeci de ansambluri folclorice din Africa, Asia şi Europa, printre care ansamblul de dansuri al Universităţii din Sofia, al Uniunii naţionale din Burundi, grupul folcloric „Orfeu" din Grecia, ansamblul folcloric al Universităţii ebraice din Ierusalim, formaţia de cîntece din Jamaica, grupul „Tuna" din Madrid, ansamblul Federaţiei studenţilor chinezi, ansambluri din U.R.S.S., Cehoslovacia, Ungaria, Malaezia, Turcia, Iugoslavia, Tunis etc. ;

— în afara spectacolelor prezentate de compania profesionistă „PATRICE CHEREAU" din Franţa s-au întrecut în competiţia de teatru : Şcoala de pantomimă Sarbatini din Gand (Belgia), grupul de teatru antic al Sorbonei şi teatrul universitar din Grenoble (Franţa), grupul teatral O.N.E. (Marea Britanie), teatrul universitar din Pisa, teatrul universitar din Parma (Italia), formaţia „LA CARRACA" interpretînd o piesă a lui Osvaldo Dragun, teatre de pantomimă din Gdansk (Polonia) şi Istanbul (Turcia) ;

— spectacole de film — cărora li s-au adăugat ample dezbateri despre condiţia economică, filmul documentar militant şi realizările tinerilor creatori ;

— o întrecere muzicală care a grupat corul academic din Stuttgart, ansamblul muzical din Berlin, formaţia de cameră din Copenhaga, orchestra simfonică din Londra, corul Academiei din Gand, orchestra Universităţii din Budapesta, ansamblul de cîntece slave al Universităţii jagellone şi orchestra de jaz din Cracovia.

În sfîrşit, formaţia corală „Madrigal" din ţara noastră, care a repurtat un deosebit succes atît prin spectacolele susţinute în cadrul Festivalului, cît şi în seara spectacolului de gală. Cînd spectatorii au scandat „bravo les champions", cînd primarul din Nanterre sau preşedintele U.N.E.F. şi-au exprimat admiraţia faţă de înalta şcoală interpretativă a artiştilor români, ei confirmau răsunetul binemeritat al reprezentanţilor noştri în cadrul Festivalului.

HEBDOMADAR

• 1.000.000 în U.R.S.S., 48.000 în Bulgaria, 54.600 în R. D. Germană — iată cifrele totale ale absolvenţilor şcolilor medii tehnice, speciale şi superioare, intraţi în producţie în acest an. Începutul cursurilor universitare a prilejuit şi un bilanţ al numărului de studenţi. Iată cîteva date din unele ţări socialiste : U.R.S.S. — 7.500.000 (inclusiv elevii şcolilor tehnice), Bulgaria — 84.000, Polonia 250.000.

• La deschiderea oficială a anului universitar în Barcelona au participat doar personalităţile oficiale. Într-adevăr, deşi deschisă, universitatea nu va primi studenţi, întrucît autorităţile se tem să nu reînceapă mişcările de protest care — aşa cum se ştie — în primăvara anului trecut au luat aici o deosebită amploare şi cu care s-au solidarizat 69 de profesori.

• Creat în 1920 printr-un decret semnat de Lenin — Institutul de educaţie fizică din Moscova cuprinde 4 500 studenţi în facultăţile de pedagogie sportivă, şcoala de antrenori, doctori specializaţi în cultura fizică şi învăţămînt prin corespondenţă. În viitorii doi ani, clădirile şi terenurile sportive ale institutului se vor întinde pe o suprafaţă de 200 ha. În anul I al institutului au fost primiţi 700 de studenţi.

• Profesorul universitar de culoare KENNETH CLARK a publicat eseul „Ghetoul negru", în care dezvăluie discriminarea rasială socială şi universitară din S.U.A. şi înfăţişează aspecte actuale ale protestului populaţiei de culoare. Volumul a apărut de curînd în traducere franceză.

• „Rassegna italiana di Sociologia" evidenţiind că în universitatea italiană funcţionează cca. 400 catedre de ştiinţe sociale, subliniază numărul extrem de redus al profesorilor de sociologie. Crearea recentă a Institutului superior de ştiinţe sociale din Trento este considerată drept o contracarare a ofensivei clericale în domeniul universitar, marcată prin recunoaşterea unui statut oficial Universităţii „Pro-Deo" din Roma.

CRONICA MICROBISTULUI

Supărarea lui Jean Ionescu

Dacă e să fim drepți, recunoaștem că ne-am dus duminică la sala Floreasca cu gîndul că vom găsi destule de criticat pe marginea meciului de baschet Rapid—Universitatea Timișoara. Ce ne ziceam? Unul dintre cei doi arbitri este G. Chiraleu — a cărui soție e la Rapid — și mai mult ca probabil că va face ceva pentru bucureșteni; apoi, timișorenii, cu lotul actual vor juca prost și vor fi, fără îndoială, pradă sigură. Meciul însă ne-a oferit satisfacții nebănuite. Arbitrii au fost corecți, iar timișorenii n-au jucat rău, ba au și cîștigat. Mai mult chiar, ultimele 5 minute ale acestui joc nu le vom uita mult timp. Să derulăm puțin filmul..

Rapidiștii au început cu o formație în care luau ochii marile nume. Cristian Popescu, Popovici, Tursugian, Predulea și noua achiziție — Kiss Timișorenii cu Jean Ionescu, Dan Pușcașu și... atît! (Restul — fie copilandri necunoscuți, fie veterani uitați de public). Bineînțeles că după primele faze a început să ia conducerea Rapidul. Dar, surpriză, Ionescu și Pușcașu își conduc excelent necunoscuții colegi și iau ei conducerea cu 3—4 puncte. Sînt egalați în minutul 7, dar se hărțuiesc cu adversarul și la pauză conduc totuși cu 41—37.

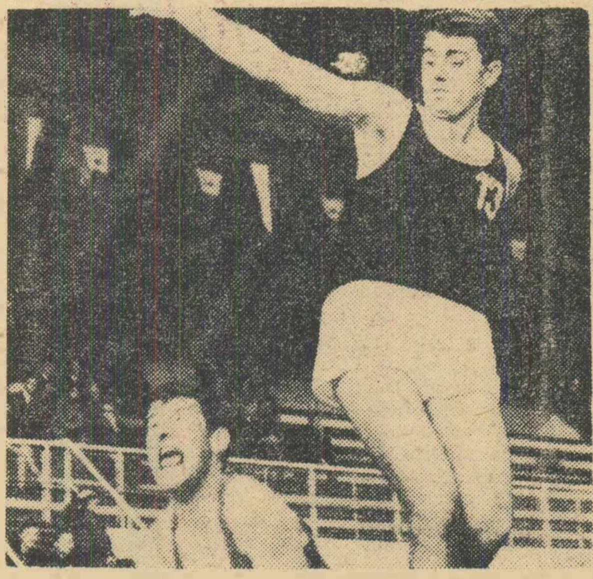
Înainte de repriza a doua, puținii spectatori așteptau calmi revenirea rapidiștilor. Într-adevăr, aceștia atacă de cîteva ori furtunos și în minutul 26 . 51—51. E de reținut însă acest minut: Jean Ionescu face consecutiv două greșeli personale care, adăugate la cele trei anterioare, totalizează cinci. Părăsește, prin urmare, terenul. E foarte supărat pentru că lipsește echipa de un om de bază și pentru că ultima dată n-ar fi faultat (deși s-a văzut clar că a forțat intrarea). Toți ne închipuim că meciul e deja jucat Dar nu! Dan Pușcașu și ceilalți băieți luptă cu toată dăruirea și iau din nou conducerea. In ultimele cinci minute Rapidul încearcă imposibilul practicînd metoda faulturilor la jucătorul presupus că e cel mai slab. Timișoreanul nr. 13, bruscat, e ținta acestei tactici și cînd are și cînd n-are mingea. În mîna lui e deci soarta meciului. Adversarii îi dau cadou șase lovituri libere (în speranța că el va reuși puține și ei vor folosi apoi atacurile): pe prima o ratează (emoția, ce vreți!); pe celelalte cinci însă le înscrie pe toate și astfel echipa sa cîștigă cu 86—80.

...Abia la sfîrșit l-am căutat din ochi pe Jean Ionescu. Îi trecuse supărarea și sărea în sus de bucurie. Băieții îl sărutau. Priveam scena și ne gîndeam cît de mult a însemnat și înseamnă pentru baschetul timișorean Jean Ionescu. Ani de zile a fost cel mai bun jucător, iar acum este de asemenea un jucător foarte bun, dar și antrenorul echipei. Nu are mari valori, îi lipsește un pivot, dar reușește să promoveze juniori de talent și să le insufle dragostea pentru baschet. Exemplul lui Mihai Belcu, jucătorul nr. 13, promovat de la juniorii Aurului Brad, este edificator. Adresîndu-i cuvenitele laude, îi facem urarea de a avea parte, cu echipa sa, numai de „supărări" ca acelea de la sfîrșitul meciului cu Rapid.

★

N-am vrea să ne grăbim, dar sîntem nevoiți să remarcăm îmbunătățiri substanțiale în baschetul nostru. Și ne face plăcere! Federația de baschet se preocupă cu toată seriozitatea și răspunderea de copii și tineret. are o strînsă legătură cu școlile și facultățile și asta se vede în jocul echipelor de seniori. Apoi, arbitrii au fost, se pare, determinați să conducă partidele cu corectitudinea și onestitatea necesare. Aplaudăm succesele Federației de baschet și o recomandăm drept model...

G. MITROI

Din nou, baschetbaliștii timișoreni pun la încercare apărarea rapidistă.

Trei întrebări pentru asociațiile bucureștene

Am avut de curînd prilejul să facem o documentație amănunțită asupra modului în care se ocupă asociațiile studențești din Capitală de problemele sportive. Concluziile, departe de a fi măgulitoare pentru tovarășii în cauză, relevă și o anumită mentalitate care, în loc să fie lăsată să cîștige tot mai mult teren, ar trebui curmată din rădăcină. Mai exact, este vorba de faptul că unele asociații își neglijează, am spune deliberat, sarcinile pe linia sportului de masă și că, după înființarea cluburilor pe institute, își declină îndatoririle față de sportul de performanță. Situația trebuie elucidată mai întîi în principiu.

După reorganizarea activității sportive din primăvara anului acesta nu s-au redus ci, dimpotrivă, au sporit și s-au precizat sarcinile asociațiilor pe această linie Acestea sînt datoare să antreneze masa largă a studenților la practicarea exercițiilor fizice și a sportului, pentru că ele — mai bine ca oricine — sînt legate direct de grupe, ani, facultăți. În afara acțiunilor pe care trebuie să le inițieze pentru aceste colective, asociațiile trebuie să organizeze împreună cu cluburile competiții sportive de mai mare anvergură. De asemenea, ele au sarcina să ajute conducerile cluburilor în coordonarea activității echipelor de performanță și să se ocupe de educatia componenților acestor echipe. Analizînd felul cum răspund asociațiile bucureștene acestor sarcini, ne vedem puși în situația de a le adresa cîteva întrebări publice.

1. Cînd se vor întocmi planurile?

În luna mai 1966, la centrul universitar a avut loc o analiză a muncii sportive. S-au dezbătut toate problemele, s-au stabilit măsuri concrete. Printre acestea din urmă, întocmirea de către fiecare asociație a unor planuri privind activitățile sportive. Termenul: 15 septembrie. A trecut și 15 octombrie și nici o asociație nu are un asemenea plan. Faptul demonstrează cum nu se poate mai bine dezinteresul față de aceste probleme. La Universitate, din 37 de membri ai consiliului se ocupă de sport... unul. (Că, în general, de problemele de asociație aici se interesează doar 2—3 dintre membrii consiliului e altă problemă). Președintele C.U.A.S. — Popescu Ilie — și-a adus aminte de sport abia acum, în preajma alegerilor. Cam tîrziu! Și cînd te gîndești că e chiar vicepreședinte al clubului Universitatea! La Conservator sau la I.A.T.C., de asemenea: președinții — Spineanu Laurențiu și, respectiv Ilie Gheorghe — au uitat și ei că studenții trebuie să se mai și miște. Într-un centru universitar atît de mare ca Bucureștiul, un singur președinte (și, evident, consiliul respectiv) se ocupă cu interes și de sport: Ion Vișan de la Institutul agronomic. Nu mai întrebăm cînd se vor ocupa și ceilalți sau cînd se va hotărî vreun consiliu să-și analizeze munca în domeniul sportului. Deocamdată, întrebăm numai cînd se vor întocmi planurile și cînd se va trece la traducerea lor în fapte.

2. Cîți studenți ați antrenat la sport?

Este o întrebare la care puțini activiști de asociație pot răspunde cu inima împăcată. E adevărat, se organizează unele competiții, care au devenit chiar tradiționale — Cupa anilor I, Cupa institutului, Cupa „30 Decembrie", ș.a. — dar acestea nu aduc pe terenul de sport prea mulți studenți. La Construcții se lăuda cineva că a mobilizat 500 studenți la asemenea competiții (ceea ce ar fi destul, deși nu de ajuns) dar, practic, era vorba de 100—150, care au participat la mai multe discipline și au fost numărați de cîteva ori.

Asociațiile trebuie să asigure **fiecărui student** posibilitatea de a practica exerciții fizice sau un joc cu mingea cînd are timp liber. Acesta este sport de masă! Deseori pot fi văzuți pe terenul Politehnica studenți care se antrenează singuri sau joacă mingea cîte doi—trei. De ce nu se gîndește Consiliul U.A.S. să organizeze pe acest stadion întreceri de masă, în care să antreneze grupele studențești? Ce așteaptă? Să vină zăpada? Ce așteaptă, de asemenea, cu înviorarea de dimineață? Căminele noastre — unde avem masați mii de studenți — au mai toate împrejur terenuri și totuși nu reușim să convingem că mișcarea e o necesitate vitală pentru un organism sănătos. Ca să nu mai vorbim de întrecerile pentru Insigna de polisportiv, care sînt sporadice ori lipsesc cu desăvîrșire!

3. De ce nu popularizați sportul în mediul studenților?

Uneori se plîng asociațiile noastre că nu prea vin studenții la activitățile sportive pe care — de bine, de rău — se organizează. Dar, în puține institute se face propaganda necesară sportului prin afișe ingenioase și stația de radioamplificare, prin întîlniri cu sportivi fruntași sau chiar cu profesori vîrstnici, care să arate de ce nu trebuie renunțat, nici cînd ai mai mulți ani, la un program săptămînal de gimnastică.

Adresînd cele trei întrebări de mai sus, redacția noastră așteaptă — se înțelege — răspunsurile cuvenite. Prin fapte!

E. VASILESCU

Curier

Nedorita pauză fotbalistică de săptămîna trecută ne-a dat răgazul să mai aruncăm ochii și spre multele echipe studențești din campionatele republicane de handbal, volei, baschet și rugbi. (Recunoaștem că oricum avem datoria să facem acest lucru periodic, și-l vom face în viitor).

Handbal. Constatăm cu bucurie că studenții selecționați în lotul „A" au dat satisfacție deplină în recentul turneu internațional. Alături de Costache II (dinamovist, dar student la I.C.F.), de departe cel mai în formă handbalist al nostru la ora actuală, Penu, Tale, Goran, Gațu, Marinescu și Guneș s-au numărat printre cei mai buni. La fete, cele trei echipe favorite (Universitatea Timișoara, Universitatea București, și — de ce nu? — Liceul nr. 4 Timișoara) au înregistrat victorii confortabile (primele două) și o egalitate (elevele). Toate trei sînt pe primul plan al întrecerii și ne place să credem că una din ele va fi campioană.

Volei. Campionatul 1966-1967 s-a inaugurat duminica trecută în 17 orașe ale țării. Nivelul general este ridicat, ceea ce înseamnă că ne dăm seama de obligațiile ce ne revin ca vicecampioni mondiali. Și e foarte bine! Cele șase echipe studențești din prima categorie (3 masculine și 3 feminine) au înregistrat două victorii și patru înfrîngeri. Gălățenii și icefistele au cules aplauze meritate în partidele cîștigate cu Baia Mare și, respectiv, C.S.M. Sibiu. Înfrîngerile nu ne întristează pentru că trei dintre ele sînt în deplasare (la echipe tari) — timișorenii la Steaua, craiovencele la Dinamo București și clujencele la Farul — iar una în familie, brașovenii la Tractorul Brașov. În seria studențească s-au înregistrat două victorii în deplasare (Politehnica Cluj și Universitatea București (m) și Politehnica Brașov la Medicina Cluj (f). În rest meciurile s-au terminat în favoarea gazdelor.

Baschet. Este sportul în care echipele studențești sînt cele mai multe: 6 din 12, în seria I. Derbiul etapei s-a desfășurat chiar între două universitare, la Cluj, unde bucureștenii — neînvinși după două etape — au cedat totuși cu 68—76. Timișorenii au învins și ei, neașteptat, pe Rapid la București, iar gălățenii, mediciniștii din Tg. Mureș și icefiștii din Capitală au plecat steagul.

Rugbi. Din trei divizionare „A", două au terminat în avantaj — Politehnica Iași: 3—0 cu Rulmentul Bîrlad; Știința Petroșani: 11—3 cu Precizia Săcele. Universitatea Timișoara, revelația acestei toamne, n-a putut însă smulge la Constanța nici măcar egalitatea (0:9). Să mai vedem...

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învățămîntului; acad. prof. GHEORGHE MIHOC; acad. prof. N. PETRULIAN; acad. prof. N. TEODORESCU; conf. univ. CORNEL PACOSTE; EMIL GHIȚULESCU; NICOLETA TOIA—studentă; PETRE POȘTOLACHE; NICULAE STOIAN — redactor șef; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacție; FRED MAHLER.

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția: Str. Brezoianu, 13. Telefon: 14 02 15.